

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Zakoni in akti

Besedilo

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE SKUPINA POSLANK IN POSLANCEV Prvopodpisani mag. Borut Sajovic Ljubljana, 24. 2. 2011 Na podlagi 88. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06) 19. člena Zakona o poslancih (Uradni list RS, št. 112/05 - uradno prečiščeno besedilo, 20/06 - ZNOJF-1 in 109/08) in 114. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 92/07 - uradno prečiščeno besedilo) vlagamo podpisani poslanci

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O INTEGRITETI IN PREPREČEVANJU KORUPCIJE

In vam ga na podlagi 142. člena Poslovnika Državnega zbora RS pošiljamo v obravnavo in sprejem po skrajšanem postopku, saj gre za dopolnitve zakona, ki so nujne za delovanje Komisije. Prilogi: - predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o integriteti in preprečevanju korupcije - podpisi poslank in poslancev

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O INTEGRITETI IN PREPREČEVANJU KORUPCIJE (ZIntPK- A)

I. UVOD 1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljnjem besedilu: ZIntPK) je bil sprejet v Državnem zboru 26. maja 2010, objavljen pa v Uradnem listu št. 45/10 z dne 4. junija 2010. Zakon je začel veljati in se uporablja od 5. junija 2010, razen določbe VIII. poglavja, ki se uporablja od 5. decembra 2010. Državni zbor Republike Slovenije je s sprejemom Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije storil pomemben korak naprej na področju krepitev delovanja pravne države, ukrepov in metod za krepitev integritete in transparentnosti ter za preprečevanje korupcije in preprečevanje in odpravljanje nasprotja interesov. Zakon je z novimi pristojnostmi in nalogami povsem preoblikoval okoliščine v katerih deluje Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljnjem besedilu: Komisija), zato temu sledi tudi preoblikovanje organizacijske strukture Komisije, ki se mora smiselno prilagoditi novim nalogam in pristojnostim. Komisija je postala prekrškovni organ, hkrati pa je ZIntPK tudi prvič v zgodovini Republike Slovenije vzpostavil pogoje za regulacijo in nadzor dejavnosti lobiranja, obenem pa vzpostavil obveznost izdelave načrtov integritete zavezanecem v javnem sektorju. Struktura in organiziranost Komisije se bo za učinkovitejše doseganje ciljev in namena ZIntPK prilagodila z vzpostavitvijo dveh osnovnih notranje-organizacijskih enot, in sicer centra za preventivo in integriteto ter službe za nadzor in preiskave. Za dejansko kakovostno izvajanje nadzora in preventive in s tem doseganja strateških ciljev na področju višanja integritete in zmanjševanja korupcije v Republikli Sloveniji, so nujno potrebne določene spremembe in dopolnitve obstoječega ZIntPK. Ključni cilji predlaganih sprememb so v nadaljnjem uresničevanju namena in strateških ciljev ZIntPK upoštevanjem kriznih razmer ter potrebi po strateškem prilagajanju omejeni porabi javnih proračunskih sredstev in sprotneemu odpravljanju administrativnih ovir. Glede na to smo v sodelovanju s Komisijo pripravili predlog tistih sprememb in dopolnitev ZIntPK, katerih obravnavo ni moč odlašati. Spremembe ZIntPK so v določbah, ki jih predlagamo nujne:

- ker je v interesu družbe in pravne države, da normativne podlage omogočajo čim boljše implementacijo zakonodaje in učinkovito delovanje na področju preprečevanja korupcije. Zaznane težave z obstoječim ZIntPK slabijo prizadevanja Republike Slovenije na področjih preprečevanja korupcije, izboljšanja integritete javnega sektorja in dvigu etike v družbi nasploh;
- ker se z uresničevanjem namena in strateških ciljev spremenjenega ZIntPK Slovenija lahko učinkoviteje odzove na krizne razmere, ki nujno zaostrejuje odgovornost institucij za krepitev pravne države, integritete, transparentnosti in preprečevanja korupcije v javnem in zasebnem sektorju, ter učinkoviteje prilagodi potrebi po omejeni porabi javnih proračunskih sredstev in sprotneemu odpravljanju administrativnih ovir;
- ker spremembe ZIntPK omogočajo boljše izhodišče za doseganje postavljenih strateških ciljev v boju proti korupciji ter posledično izboljšanje pozicije Slovenije na področju preprečevanja korupcije v mednarodnem okolju.

Sprejem tega predloga zakona je toliko pomembnejši zaradi zgodovinske izkušnje. Do sprejema ZIntPK je veljal Zakon o preprečevanju korupcije, ki pa zaradi objektivnih okoliščin nikoli ni celovito zaživel v praksi. Republika Slovenija je zaradi tega zamudila vrsto let pri doseganju strateških ciljev na področju omejevanja korupcije, etike javnega delovanja in višanju integritete javnega sektorja. Tudi zato se Republika Slovenija na relevantnih mednarodnih lestvicah s področja koruptivnih izpostavljenosti primerjalno uvršča slabše, kot bi se, če bi se, v preteklih osmih letih imela ustrezne normativne podlage in s potrebnimi resursi podprla omejevanje korupcije. **Pomanjkljivosti sedanje ureditve so ugotovljene, težave pa realne. Sprejem predloga zakona bi pomenil proaktivno delovanje.** **2. CILJI, NAČELA IN POGlavITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA 2.1 Cilji** Temeljni cilj in neposredni cilj predloga tega zakona je odpraviti nekonistentnosti, napake in pomanjkljivosti Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, ki jih je med implementacijo ZIntPK zaznala Komisija. Z doseganjem tega cilja bo omogočeno doseganje naslednjih posrednih ciljev:

- **učinkovitejše izvajanje preventivnih nalog Komisije in učinkovitejše uresničevanje strateških ciljev**, določenih v Resoluciji o preprečevanju korupcije;
- **ustrezneje definirano in urejeno področje lobiranja** bo pomenilo, da bo vplivanje na odločitve državnih organov in organov lokalnih skupnosti še vedno transparentno, hkrati pa ne bo ogroženo in omejeno demokratično participiranje civilne družbe in legitimne zasebne pobude pri sprejemanju odločitev nosilcev oblasti;
- **spodbujanje poštenega in transparentnega vedenja** javnih uslužbencev in spodbujanje dobrih praks vseh vpletenih v procese odločanja;
- **vzpostavitev boljših pogojev za uresničevanje ustavnih načel**, kot so načelo ustavnosti in zakonitosti, načelo delitve oblasti ob načelu ljudske suverenosti, načelo sorazmernosti v uresničevanju in omejevanju pravic, načelo enakosti pred zakonom in načelo pravne varnosti;
- **ustrezno urejena in osmišljena ureditev načrtov integritete**, da le-ti postanejo orodje, s katerim lahko zavezanci dejansko izboljšujejo pravilnost, smotrnost in etičnost delovanja;
- **s krepitvijo integritete in etike javnega sektorja posledično višati tudi integriteto in etiko poslovanja v zasebnem sektorju, kakor tudi v družbi kot celoti**. Javni in zasebni sektor sta v praksi življenjsko in neločljivo povezana na eni strani skozi poslovne dogodke, na drugi strani pa skozi javni servis, ki ga javni sektor kot storitev zagotavlja zasebnemu. Zato neizogibno prihaja do prenosa vrednot in vzorcev iz enega sektorja v drugega;
- **okrepiti tehnično in informacijsko podporo Komisije pri pridobivanju določenih podatkov**, ki jih morajo po sedanji ureditvi Komisiji sporočati zavezanci sami, kar je korak k zmanjševanju administrativnih ovir.

Učinkovito in strateško delovanje države na področju krepitve integritete in omejevanja korupcije omenja Ustavno sodišče, ki v 20. točki svoje odločbe št. U-I-57/06-28 (Uradni list RS, št. 33/07) navaja: »Obveznost ureditve protikorupcijskega delovanja ustava izrecno ne določa. Vendar pa iz splošnega načela zakonitosti delovanja državnih organov in njihovih funkcionarjev kot enega izmed načel pravne države iz 2. člena ustave izhajata tudi zahteva po preprečevanju korupcije. Korupcija namreč ogroža vladavino prava in zaupanje ljudi v najpomembnejše državne institucije, zmanjšuje politično stabilnost in socialni mir.« **2.2 Načela** S predloženo novelo ZIntPK ostajajo temeljna načela, na katerih temelji ZIntPK nespremenjena, celo več, z novelo zakona se ta načela precizirajo in podrobneje implementirajo skozi posamezne predlagane spremembe in dopolnitve. Glede na postavljene cilje se je pri pripravi predloga sprememb zakona sledilo predvsem naslednjim načelom (usmeritvam, vodilom):

- načelo pravne varnosti;
- načelo sorazmernosti v uresničevanju in omejevanju pravic;
- načelo zakonitosti delovanja državnih organov in njihovih funkcionarjev;
- načelo enakosti pred zakonom;
- načelo ekonomičnosti in učinkovitosti delovanja neodvisnega državnega organa, ter načelo ravnotežja med stroški in prihodki državnega proračuna;
- načelo sorazmernosti (predlagane spremembe temeljijo zgolj na ugotovitvah o pomanjkljivostih in nedoslednostih sedanje ureditve in ne pomenijo širitve pristojnosti Komisije za preprečevanje korupcije na področje kazensko-pravne zakonodaje in ji ne dajejo novih represivnih pooblastil).

2.3 Poglavitne rešitve predloga zakona Bistvene vsebinske rešitve, ki jih prinaša predlog zakona, so naslednje:

- pravno-sistemsko konsistentna in določna opredelitev temeljnih pojmov (npr. avtonomna definicija uradne osebe, mednarodno primerljiva definicija lobiranja in lobistov, celovitejša definicija javnega sektorja, poslovnih oseb v podjetjih z večinskim ali prevladujočim državnim deležem, zajem celotnega spektra vrst javnega naročanja, vključitev nepremoženjske koristi kot morebitnega elementa zasebne koristi ipd.)
- jasna in določna, predvsem pa transparentna opredelitev postopkov Komisije ob sumu korupcije (na podlagi prijave, zahteve pristojnega državnega organa ali na lastno pobudo), vključno z jasnejšo opredelitvijo pravnih jamstev, ki jih imajo posamezniki v postopkih pred Komisijo;
- zelo pomemben za sistemsko-preventivno omejevanje korupcije je predlagan dodatek k protikorupcijski klavzuli, ki zahteva razkritje oziroma nadzor nad obstojem tihih družbenikov, opcijskih in terminskih pogodb oziroma off shore posrednega lastništva zasebnih subjektov, ki poslujejo z državo;
- odprava posameznih administrativnih ovir pri pridobivanju podatkov za ugotavljanje dejanskega stanja in na področju omejitev poslovanja in nadzora nad premoženjskim stanjem (vzpostavlja se zakonska podlaga za elektronsko poslovanje in oodajanje vlog);
- povečanje odgovornosti nadzornih organov in odgovornih oseb, pristojnih za ukrepanje v primeru ugotovljene korupcije ali kršitve načrtov integritete s strani njihovih podrejenih;
- odprava nekaterih pomanjkljivosti pri ureditvi zaščite prijaviteljev korupcije (whistleblowers);
- krepitev transparentnosti in notranje integritete delovanja same Komisije (redne notranje revizije, določitev obveznih kriterijev za prednostne obravnave primerov, ipd.);
- nova opredelitev lobiranja, ki v večji meri sledi tujim dobrim praksam in omogoča realno nadziranje tega področja s strani Komisije s tem, da njene aktivnosti usmerja v transparentnost lobiranja in nadzor nad lobiranjem kot dejavnostjo, odpravlja pa se tudi "monopol" profesionalnih lobistov;
- prilagoditev koncepta in zakonskih rokov glede načrtov integritete, kar bo omogočilo Komisiji in zavezancem (vsem organom javnega sektorja), da se pripravijo realni načrti integritete v večih fazah in s čim manj dodatne birokracije ter (delovnih in informacijskih) stroškov - postopoma za posamezne institucije glede na njihovo izpostavljenost korupcijskim tveganjem;
- omejitev nesorazmernih ukrepov, kot je javna objava sprememb premoženjskega stanja vseh oseb, ki sodelujejo v javnih naročilih (ta ukrep prinaša relativno majhno preventivno vrednost glede na velik obseg t.i. proti-korupcijske birokracije).

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona nima finančnih posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva, prav tako pa ni predvideno povečanje ali zmanjšanje prihodkov državnega proračuna, povečanje ali zmanjšanje obveznosti za druga javna finančna sredstva, niso predvideni prihranki za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET / 5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1 Prilagojenost predlagane ureditve pravu Evropske unije Predlog zakona ni predmet usklajevanja s pravnim redom Evropske unije.

5.2 Ureditev v drugih pravnih sistemih Ureditev v drugih pravnih sistemih je bila primerjalno prikazana tudi v predlogu zakona, ki ga je državni zbor sprejel 26. maja 2010, zato v tem predlogu predlagatelj dodaja prikaz delovnih področij organov, pristojnih za preprečevanje korupcije, v nekaterih evropskih državah, in sicer v Litvi, Latviji, Irski, Švedski, Španiji in na Poljskem. **IRSKA** Konvencija OECD o podkupovanju tujih javnih uslužbencev v mednarodnem poslovanju, in drugi dve konvenciji, ki se nanašata na korupcijo v kazenskem pravu in korupcijo uradnikov Evropskih skupnosti ter uradnikov držav članic EU, so imele močan vpliv na pravno ureditev področja preprečevanja in boja proti korupciji na Irskem. Upošteva se cilje in namene navedenih konvencij so se določbe Zakona o korupciji na Irskem s sprejemom Zakona o preprečevanju korupcije (Amendment Act) 2001 zaostrile. Uvedene so bile zelo visoke kazni (do 10 let zapora in neomejene globe) za tiste, ki so spoznani za krive kaznivih dejanj po Zakonu o korupciji, vključno z obsodbami podkupovanja tujih javnih uslužbencev s strani irskih državljanov ali podjetij. V povezavi s preprečevanjem korupcije irski kazenski zakon pooblašča Criminal Assets Bureau, da v primeru suma podkupovanja, zaseže prejeta podkupnino po postopku kot ga določa prej navedeni zakon. The Prevention of Corruption (Amendment) Act 2010 je pričel veljati decembra 2010, te spremembe pa so prispevale k temu, da so določbe Konvencije OECD o boju proti podkupovanju dobile polno veljavo. Zakon je razširil področje korupcije in pristojnosti organov preprečevanja korupcije tudi na korupcijo zunaj meja države ter veljavnost zakonskih določb razširil na vse subjekte, ki poslujejo z državo. Zakon v zvezi s kaznivimi dejanji korupcije, storjenimi v tujini, omogoča tudi poročanje diplomatskim in konzularnim predstavništvom ter tujim policijskim organom.

ŠVEDSKA Na Švedskem funkcijo preprečevanja korupcije izvaja Švedska nacionalna protikorupcijska enota, ki je popolnoma neodvisna od policije in se ukvarja z vsemi oblikami podkupovanj in korupcije na Švedskem, kot tudi z mednarodnimi oblikami kršitev, ki so povezane s Švedsko. Njene naloge so: identificiranje koruptivnih kaznivih dejanj, pregon kaznivih dejanj, ki ogrožajo državni sistem in preventivna dejanja. Za uspešen boj proti korupciji, kjer »ni neposrednih žrtev«, komunicirajo z vsemi, ki lahko identificirajo korupcijska kazniva dejanja. Gre za sodelovanje z raziskovalnimi novinarji, finančno policijo in/ali drugimi organi. Pomembno je, da aktivnosti izvajajo tako, da organi k zadevi pristopijo v najkrajšem odzivnem času, da se zagotavlja prenašanje in razvoj najboljšega znanja, kar poteka tako, da sodelujejo z univerzami preko njihove raziskovalne dejavnosti, ter da sodelujejo oziroma nudijo pomoč pri mednarodnih preiskavah. Sodelovanje z Eurojustom v obliki sledenja denarju (finančnim transakcijam) med preiskavo (follow the money flows overseas during international investigations) prispeva k uspešnejšemu boju proti mednarodnemu kriminalu. Z bojem proti korupciji tako v javnem kot v zasebnem sektorju in s preventivnimi aktivnostmi se je družbeno zaznavanje korupcije okrepilo, ter omogočilo zaznavanje pomanjkljivosti zakonodaje v zvezi s korupcijo. **LITVA**

Pravna podlaga, ki ureja cilje, glavne naloge, funkcije, organiziranost, financiranje, odgovornosti in pravice ter dolžnosti uradnikov posebnega preiskovalnega urada je Zakon o posebnih preiskovalnih službah, sprejet leta 2000. Naloge služb so določene z Zakonom o preprečevanju korupcije, medtem ko njihove preiskovalne pristojnosti izhajajo iz Zakona o operativnih dejavnostih in zakona o kazenskem postopku. Gre za državni organ pregona, ki odkriva in preiskuje korupcijo ter s tem povezuje kazniva dejanja, poleg tega pa razvija in izvaja

še ukrepe za preprečevanje korupcije. Njegove funkcije so: izvajanje obveščevalne dejavnosti pri odkrivanju in preprečevanju korupcije ter s tem povezanimi kaznivimi dejanji; izvajanje preiskav s korupcijo povezanih kaznivih dejanj v predkazenskem postopku; sodelovanje z drugimi institucijami pregona na način, določen v pravnih aktih; zbiranje, shranjevanje, analiziranje podatkov o korupciji in s tem povezane socialne in gospodarske pojave; na podlagi razpoložljivih podatkov pripravlja ukrepe za preprečevanje korupcije ter jih tudi izvaja; skupaj z drugimi organi pregona izvaja nadzor in preventivne programe; vsaj dvakrat letno poroča v pisni obliki predsedniku republike in predsedniku parlamenta o svojih rezultatih in dejavnostih ter poda svoje predloge, kako bi bilo izvajanje njihove dejavnosti še bolj učinkovito. Poleg navedenega Zakon o preprečevanju korupcije določa še dodatne naloge v zvezi s koordinacijo in izvajanjem nacionalnega protikorupcijskega programa na nacionalni in lokalni ravni, in sicer tako, da: sodeluje pri razvoju in skupaj z drugimi državnimi in občinskimi agencijami izvaja nacionalni program za boj proti korupciji; pripravlja predloge za izboljšanje zakonodaje ter uvedbo ukrepov, za boljše izvajanje dejavnosti za preprečevanje korupcije, ki jih podajo predsedniku in vladi; koordinira in nadzoruje državne in občinske agencije pri izvajanju dejavnosti za preprečevanje korupcije. Med dodatne pomembnejše naloge sodi izvajanje postopka preverjanja uradnikov/uradnih oseb, preden so imenovane za določene javne funkcije. Kljub širokim pooblastilom na področju preprečevanja korupcije in koordinaciji aktivnosti za preprečevanje korupcije pa je omenjeni organ predvsem organ pregona. Ima pristojnost za odkrivanje in preiskovanje korupcije ter s tem povezanih kaznivih dejanj, vključno z zlorabo pooblastil, nedovoljenim spreminjanjem uradnih evidenc, odtujitvijo/utajo premoženja, itd. Preiskovanje in pregon korupcijskih kaznivih dejanj poteka na enak način in na istih sodiščih, kot vsa ostala kazniva dejanja. Razlika v preiskovanju in pregonu kaznivih dejanj korupcije tako ni v posebnih pooblastilih glavnih akterjev, ampak v specializiranih institucijah, ki so zadolžene za odkrivanje, preiskovanje in pregon korupcijskih kaznivih dejanj. Posebni preiskovalni urad na podlagi prijav ali na lastno pobudo sproži predhodno preiskavo v večini kaznivih dejanj korupcije. Vendar pa posebni preiskovalni urad nima izključne pristojnosti nad korupcijskimi kaznivimi dejanji. Posebni preiskovalni urad ima široko paleto preiskovalne pristojnosti. Gre predvsem za dostop do finančnih podatkov in posebnih preiskovalnih metod, kot so prikrito prestrezanje telekomunikacij, tajno opazovanje, namestitve tajnih agentov in simuliranje kaznivih dejanj korupcije. Poleg tega imajo posebni zakon o zaščiti prič in drugih udeležencev v kazenskem postopku in operativnih dejavnostih, ki se lahko uporablja tudi za primere korupcije. Vse preiskave v predkazenskem postopku se izvajajo pod nadzorom tožilstva, ki uradno začne in vodi preiskavo v predkazenskem postopku. Leta 2001 so generalni tožilec in vodje vseh organov pregona, nadzora in varnosti organov Litve podpisali sporazum o medsebojnem sodelovanju in izmenjavi informacij v operativnih preiskovalnih dejavnostih. Posebni preiskovalni urad je sestavljen iz oddelkov za obveščevalne dejavnosti, preventivo in vzgojo na osrednji ravni ter preiskovalnih enot na regionalni ravni. Je osrednji urad v Vilni in ima 5 regijskih služb. Najpomembnejše, najkompleksnejše in nujne primere, kot tudi tiste, ki imajo velik javni interes (kazniva dejanja zoper državo, dejanja korupcije ali kazniva dejanja, storjena s strani ali proti visokim državnim uradnikom), lahko prevzame centralni urad za organiziran kriminal in korupcijo znotraj Urada glavnega državnega tožilca (DOCC).

POLJSKA Poljski Centralni protikorupcijski urad je poseben samostojni državni organ, ki se bojuje proti korupciji v javnem in zasebnem sektorju, še posebno v državnih in samostojnih državnih organih, ter proti vsaki aktivnosti, ki lahko ogrozi ekonomske interese države in njeno stabilnost. Centralni preiskovalni urad je samostojen organ, ki ga financira država, organi javne uprave in drugi državni organi pa so zavezani k temu, da sodelujejo z uradom, z namenom zagotavljanja izvajanja nalog urada. Njegove naloge in pristojnosti so: policijska pooblastila in ostali posebni ukrepi; raziskovalne in inšpekcijske pristojnosti; koordinacija; pooblastila za preiskovanje kaznivih dejanj; preprečevanje korupcije; protikorupcijske informacije; operativne dejavnosti. Centralni protikorupcijski urad zaznava in razkriva kazniva dejanja in preiskuje njihove posledice. Centralni protikorupcijski urad tudi začne in vodi predkazenske postopke. Je poseben specializiran urad s policijskimi pooblastili, ki razkriva, zaznava in preprečuje vsakršno obliko kriminala in storilcev, naperjeno proti delovanju državnih organov in samostojnih državnih organov; financiranju političnih strank, pravosodnemu sistemu, volitvam, referendumom, javnim naročilom, verodostojnosti dokumentov, javnemu premoženju, gospodarstvu, davčnim terjatvam, donacijam in subvencijam, oziroma je povezano s kakršnokoli obliko korupcije ali aktivnostjo, ki lahko ogrozi ekonomske interese države in s tem njeno stabilnost. Naslednje področje delovanja Centralnega preiskovalnega urada je povezano z aktivnostmi na področju preventive oziroma preprečevanja korupcije in je usmerjeno v preprečevanje kakršnegakoli korupcijskega vedenja ali prakse, ki še ni kaznivo dejanje. Centralni preiskovalni urad naj bi kot posebna služba zagotovil pravilno delovanje države in njenega gospodarstva brez zlorab in patologij. Navedeni cilji so podprti s posebnim instrumentom, imenovanim nadzor dejavnosti, ki nadzoruje kršitve protikorupcijske zakonodaje.

LATVIJA Urad za preprečevanje in boj proti korupciji Republike Latvije (KNAB) je bil ustanovljen leta 2002, z namenom oblikovati samostojno telo za boj proti korupciji. KNAB je tako neodvisen državni organ, zadolžen za preprečevanje korupcije v javnem in zasebnem sektorju, za preiskovanje (v okviru predkazenskega postopka) domnevnih kaznivih dejanj s področja korupcije in financiranja političnih organizacij, splošni nadzor nad financiranjem političnih organizacij in nadzor nad delovanjem javnih uslužbencev (na področju omejitev poslovanja, nasprotja interesov, nezdržljivosti funkcij, sprejemanja daril), kjer KNAB med drugim ugotavlja kršitve upravnih postopkov in izvaja sankcije za te kršitve. Zakonodajni okvir delovanja KNAB sestavljajo naslednji pravni akti: Zakon o KNAB, Kazenski zakonik, Zakon o kazenskem postopku, Kodeks upravnih prekrškov, Zakon o preprečevanju nasprotja interesov in delovanju javnih uslužbencev in Zakon o financiranju političnih organizacij (strank). Že leta 2005 je imel KNAB proračun v višini 4,7 milijona EUR, do leta 2009 pa tudi že 142 zaposlenih. Na kratko o pristojnostih in dolžnostih KNAB: preučuje prijave koruptivnih ravnanj, ki jih prejme od prebivalcev ali javnih institucij, pri čemer kot preiskovalno telo v predkazenskem postopku preiskuje tudi domnevna kazniva dejanja s področja korupcije v javnem sektorju. Drugi preiskovalni organi so KNAB pri preiskavi dolžni pomagati. Preiskave se izvajajo pod nadzorom državnega tožilca, tiste ugotovitve iz preiskave, ki vsebujejo podlage za začetek kazenskega postopka, pa KNAB posreduje Vrhovnemu državnemu tožilstvu. KNAB nadzira področje financiranja političnih organizacij (strank) in je pristojen za preiskavo domnevnih kaznivih dejanj tudi s tega področja (razen v primerih, ko gre za pristojnost služb državne varnosti). Obenem ima možnost ugotavljanja kršitev upravnih postopkov s področja financiranja političnih organizacij in sankcioniranja le-teh. Pri tem ima KNAB dostop do tajnih podatkov drugih javnih agencij in podatkov o bančnih računih in bančnih transakcijah ter prost dostop do prostorov javnih ustanov in drugih institucij, nadzira delovanje in dolžnosti javnih uslužbencev s področja preprečevanja korupcije, pri tem preiskuje kršitve upravnih postopkov in izvaja sankcije. KNAB tako preiskuje in sankcionira kršitve na področju nezdržljivosti funkcij, poročanja o obstoju nasprotja interesov, omejitev poslovanja ali prejemanja drugih dohodkov pri opravljanju javne funkcije, omejitev glede sprejemanja daril, donacij ali drugih materialnih koristi, oblike in razvoja strateške usmeritve in metodologije preprečevanja korupcije v državnih organih in organih lokalne samouprave ter v zasebnem sektorju, vključno z ozaveščanjem javnosti; vključuje pa se tudi v mednarodne projekte.

ŠPANIJA Posebni španski tožilski urad za zatiranje gospodarskega kriminala, povezanega s korupcijo (Fiscalía Anticorrupción - ACPO) je bil ustanovljen leta 1995. To je specializiran urad znotraj Državnega tožilstva s mandatom za preiskave in sodni pregon posebej določenih kaznivih dejanj, kot so kazniva dejanja podkupovanja in korupcije, ki so glede na kršitve "posebnega pomena". Tožilci v uradu nadzirajo zadeve v predkazenskem postopku, sodelujejo v preiskavah in izvajajo kazenski pregon pred sodišči. Poleg tožilcev urad zaposluje več strokovnjakov iz različnih področij, ki so pomembna za njegovo področje dela. ACPO je pristojen za dva pomembna področja kršitev in sicer za gospodarska kazniva dejanja in kazniva dejanja, ki jih javni uslužbenci storijo pri opravljanju svojih uradnih dolžnosti. Natančneje v njegovo pristojnost spadajo kazniva dejanja goljufij in prevar, prikrivanja kaznivih dejanj, kazniva dejanja zlorab oziroma neupravičene uporabe zaščitene informacije, kazniva dejanja poneverb javnih sredstev, goljufije pri določanju cen, kazniva dejanja povezana z lobiranjem, z nedovoljenimi pogajanjimi javnih uslužbencev, kazniva dejanja zoper premoženje in socialno gospodarsko ureditev, vključno s tistimi, ki imajo resne posledice za učinkovito upravljanje z davki in goljufije v zvezi s finančnimi interesi Evropske Unije. ACPO ima široke pristojnosti za obravnavanje primerov korupcije, ne glede na vrsto kriminala, ki je z njimi povezan. ACPO intervenira glede prej naštetih kaznivih dejanj samo v primeru, da gre res za posebne primere, torej za primere, ki so posebni zaradi zapletenosti, pomembnosti, škode, itd.). Merila za dodelitev zadev posebnega pomena za ACPO so naslednja: da gre za kazniva dejanja, storjena na visoki ravni javnih funkcij, da gre za nezdržljivost pri članih nacionalne vlade, uradnikih na visoki ravni nacionalnih, avtonomnih, pokrajinskih in lokalnih uprav (generalne tožilce lahko zaprosijo za posredovanje tudi v primerih, ki zadevajo nižjo raven uradnikov, če so izpolnjeni enaki kriteriji kot so naštetih zgoraj, torej zapletenost, gospodarski in socialni pomen obravnavane zadeve itd.); da gre za kazniva dejanja v zvezi s poneverbo javnih sredstev, ki vključujejo javna sredstva ali blago posebnega pomena, ki pomeni nevarnost za nacionalno gospodarstvo in prizadene mnoge; ipd.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA 6.1 Administrativne in druge posledice a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

Komisiji se, na podlagi predlagane spremembe v zvezi s povratnimi informacijami prijaviteljem, zmanjšujejo administrativne obremenitve in stroški, saj se povratne informacije o postopku in ukrepih vežejo na izraženo voljo prijavitelja.

Uvaja se pomembna praksa Komisije, da o svojih ugotovitvah o spornem ravnanju posameznika obvesti predstojnika oziroma organ, ki je pristojen za imenovanje in razrešitev obravnavanega posameznika, ki mora izvesti ustrezne ukrepe; na novo pa komisija pridobiva možnost predlagati razrešitev funkcionarja ali uradnika na položaju v primeru, ko ugotovi hujše koruptivno ravnanje. Predlog za razrešitev je za pristojni organ neobvezen, mora pa se o njem izreči v roku 30 dni.

Predlog sprememb glede postopka priprave in izdelave vzorčnih načrtov integritete, ki jih komisija v skladu z 12. členom ZIntPK že pripravljala skupaj s predstavniki institucij, omogoča zavezancem, ob upoštevanju namena zakonodajalca in ciljev zakona, učinkovitejše prilagajanje dinamičnim kriznim razmeram in izogibanje nepotrebnim stroškom, administrativnim oviram in drugim obremenitvam pri izdelavi načrtov integritete. **b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov**

Uvaja se racionalnejša ureditev obveznosti poročanja zavezancev Komisiji o premoženjskem stanju. Predlagana sprememba bo olajšala delo zavezancem, hkrati pa tudi zmanjšala administrativna opravila komisije, predvsem pri tistih javnih uslužbenih, ki imajo sodelovanje v postopkih javnega naročanja določeno kot obveznost v pogodbi o zaposlitvi ali na kakšni drugi podlagi (npr. pooblastilu) vsakodnevno sodelujejo v teh postopkih in so morda hkrati udeleženi celo v več postopkih javnega naročanja.

Sedanja ureditev za številčno največjo skupino zavezancev, torej osebe, odgovorne za javna naročila, določa, da so podatke o premoženjskem stanju dolžni sporočiti ob nastopu in prenehanju funkcije, vmes pa sporočajo le spremembe. Predlagana rešitev za osebe, odgovorne za javna naročila, vzpostavlja dolžnost poročanja o premoženjskem stanju 1x letno (med 1. in 31. januarjem), in sicer le, če so v preteklem koledarskem sodelovale vsaj v enem postopku javnega naročanja, ki ni bil zgolj male vrednosti. **6.2 Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike** Predlog zakona nima vpliva na okolje. **6.3 Presoja posledic na gospodarstvo** Predlog zakona nima vpliva na gospodarstvo. **6.4 Presoja posledic na socialnem področju** Predlog zakona nima vpliva na socialno področje. **6.5 Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja** Predlog zakona nima vpliva na dokumente razvojnega načrtovanja. **6.6 Izvajanje sprejetega predpisa a) Predstavitev sprejetega zakona**

Sprejeti zakon bo objavljen v Uradnem listu RS ter na spletnih straneh Komisije. Sprejet predpis bo predstavljen ciljnim skupinam in širši javnosti s pomočjo obvestil Komisije preko spletnih strani, javnih predstavitev, medijev, seminarjev idr. **b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa** Za izvajanje sprejetega zakona je pristojna Komisija za preprečevanje korupcije, ki bo izvajanje zakona tudi redno spremljala tako v okviru rednega dela kot preko civilne družbe in s pripravo letnih poročil o izvajanju zakona, doseženih ciljih in nadaljnjih ukrepih Komisije, ki jih bo obravnavala Državni zbor. **6.7 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog predpisa /**

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO SKRAJŠANEM POSTOPKU

Na podlagi prve alineje prvega odstavka 142. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije predlagatelj zakona s prvo podpisanim mag. Borutom Sajovicem, predlagajo, da državni zbor Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije ZIntPK-B (EPA-1593-V) obravnava po skrajšanem postopku. Predlagane spremembe in dopolnitve zakona ne posegajo v dosedanj sistemski okvir integritete in preprečevanja korupcije in so manj zahtevne, vendar dokaj potrebne za državljane, ker bodo odpravile nekatere nejasnosti in pomanjkljivosti veljavnega zakona, vključno z nekaterimi administrativnimi in finančnimi bremenami. Iz istega razloga so pomembne in potrebne tudi za javni sektor. Spremembe in dopolnitve so poleg tega v korist vseh, saj precizirajo posamezne zakonske določbe, ki so nujne za nemoteno in ciljno usmerjeno delovanje Komisije. Veljavne zakonske določbe so namreč v določenem delu take, da Komisiji otežujejo izvajanje nalog oziroma pristojnosti in s tem uspešno in učinkovito zasledovanje ciljev ZIntPK, saj mora Komisija kadrovske in finančne vire razporejati na opravljanje administrativnih, namesto na prepotrebno opravljanje operativnih in preventivnih nalog. Spremembe so nujne, ker bodo prispevale k uresničevanju nalog Komisije, ki zajemajo krepitev integritete in transparentnosti ter preprečevanje korupcije in nasprotja interesov.

Z navedenimi vsebinsko minimalnimi posegi bo zakon pridobil na določenosti, jasnosti in kvaliteti, kar pomeni, da bodo državljani bogatejši za zakon, katerega določbe so uravnotežene glede na posege na eni strani in tveganja na drugi strani, vse ob upoštevanju namena in ciljev zakona; Komisija za preprečevanje korupcije pa bo dobila trdnější temelj za učinkovito opravljanje njenih nalog in pristojnosti.

Potrebo po skrajšanem postopku poleg zanesljivega nastanka precejšnjih finančnih stroškov in administrativnih ovir tako za državljane kot državne organe, utemeljuje tudi evidentirana in dokumentirana praksa izvajanja zakona. S podatki in dokumentacijo o težavah pri implementaciji ZIntPK razpolagajo Ministrstvo za javno upravo, Ministrstvo za finance, Ministrstvo za pravosodje, Varuh človekovih pravic, Informacijski pooblaščenec, Komisija za preprečevanje korupcije in Skupnost ter Združenje občin.

Za državljane in Komisijo zelo pomembna in potrebna je preciznejša določenost vsebine nekaterih pojmov v 4. členu ZIntPK, predvsem v 11. točki, ki določa, kdo so osebe odgovorne za javna naročila. Z njo v zvezi se ustrezno dopolnjujejo in popravljajo še določbe 41. in 46. člena ZIntPK. Določba 11. točke 4. člena v praksi povzroča precej težav in v zvezi z njo je bilo potrebno izdati več tolmačenj in odgovorjati na številna vprašanja, tako s strani Ministrstva za javno upravo kot s strani Komisije za preprečevanje korupcije. Državljeni so se v zvezi s to določbo obračali tudi na Ministrstvo za finance, Informacijskega pooblaščenca in Varuha človekovih pravic. Zaradi nerazumevanja določbe 11. točke 4. člena pa je Komisija za preprečevanje korupcije prejela podatke o premoženju tudi s strani državljanov, ki sploh niso zavezanci po tej določbi zakona.

V povezavi z osebami, odgovornimi za javna naročila predlagatelj predlaga tudi spremembo 41. člena glede prijavljanja podatkov o premoženju prej navedenih oseb. Sedanja ureditev 41. člena namreč številčno največjo skupino zavezancev, torej osebe, odgovorne za javna naročila, glede dinamike dolžnega sporočanja podatkov o dohodkih in premoženju, postavlja v precej slabši položaj od ostalih zavezancev, ki so podatke o premoženjskem stanju dolžni sporočiti ob nastopu in prenehanju funkcije, vmes pa sporočajo le spremembe. Zaradi določenega 30 dnevne roka, v katerem je potrebno poročati o premoženjskem stanju oseb odgovornih za javna naročila po vsakem zaključenem javnem naročilu, je komisija zasuta s podatki, ki ne prispevajo k preventivi, državljanom pa povzročajo nesorazmerno administrativno breme v primerjavi s ciljem, ki se s spremljanjem podatkov o premoženjskem stanju zasleduje. Predlagana rešitev to neenakost odpravlja in za osebe, odgovorne za javna naročila, vzpostavlja dolžnost poročanja o premoženjskem stanju 1x letno (med 1. in 31. januarjem), in sicer le, če so v preteklem koledarskem sodelovale vsaj v enem postopku javnega naročanja, ki ni bil zgolj javno naročilo male vrednosti. Te osebe tudi niso dolžne poročati o spremembah premoženjskega stanja, prav tako za njih ne pride v poštev določba o javni objavi podatkov o premoženjskem stanju, s čimer so upoštevani tudi argumenti oziroma predlogi Varuha človekovih pravic in Informacijskega pooblaščenca. Cilj in namen odprave korupcijskih tveganj je namreč pri teh osebah dosežen z dolžnostjo prijave njihovega premoženjskega stanja 1x letno.

Med pomembnejšimi in nujnimi spremembami, ki bodo opazno vplivale na odpravo finančnih in administrativnih bremen in omogočile izdelavo načrtov integritete, ki ne bodo sami sebi namen, je predlog podaljšanja rokov za izdelavo in sprejetje načrtov integritete in določitve pravne podlage za sprejetje kriterijev in metodologij, na podlagi katerih bo omogočeno razvrstitev zavezancev za izdelavo načrtov integritete v skupine, v odvisnosti od korupcijske izpostavljenosti posameznega zavezanca. Ne gre namreč zanemariti, da je zahtevnost izdelave načrta integritete za vrtec kot javni zavod precej drugačna od zahtevnosti izdelave načrta integritete za Klinični center, ki je tudi javni zavod in na drugi strani za ministrstva kot državne organe ali pa za državne agencije in sklade. Opozoriti velja, da bo v pripravo načrtov integritete vključenih precej zaposlenih. Če upoštevamo, da gre za približno 2900 zavezancev, v katerih morajo za pripravo načrtov integritete imenovati delovne skupine v sestavi najmanj treh članov, to pomeni, da bo v te aktivnosti vključenih najmanj 8700 zaposlenih. Pri sodelovanju največjega še smotrnega števila 7 članov na skupino pa bo to pomenilo 20 300 zaposlenih, udeleženih v pripravo načrtov integritete.

Nadalje so pomembne in nujne spremembe v zvezi z razrešitvijo problematike, ki se je pojavila v zvezi s tihiimi družbami. Spremembe v ZIntPK omogočajo boljši nadzor nad poslovanjem države s podjetji, ki imajo tihe družbenike in off shore lastništvo in z njihovim sprejetjem bomo poslanci že v prvi polovici tega leta omogočili pravno podlago za boljši nadzor nad navedenimi družbami, ne da bi bilo potrebno še leto dni čakati na pripravo zakona, ki bo uredil to isto tematiko.

Zelo pomembno in nujno je tudi preciziranje določb o lobiranju, še posebej glede na probleme, ki so se pojavili v praksi in so vezani na neenakosti, ki jih povzroča trenutno zakonsko omogočen monopoliziran dostop do javnih oblasti s strani le tistih, ki imajo denar (taki so namreč pogledi in očitki na te zakonske določbe s strani državljanov). S konkretnějšími določbami se želi to področje urediti tako, da se dostop do oblasti ne onemogoča nikomur, je pa vsak tak dostop, ki ima naravo lobiranja, potrebno evidentirati po enakem postopku, ne glede na to, ali lobira registriran ali neregistriran lobist. S tem se civilnim iniciativam ne preprečuje dostopa do oblasti kot je očitano sedanj ureditvi, zadeva pa je vseeno transparentna, saj mora biti evidentirana, torej zabeležena po postopku, ki velja za lobiranje. Predlagano

besedilo zaradi različne interpretacije definicije lobiranja v javnosti izvzema delovanje posameznikov, neformalnih skupin ali interesnih organizacij, kadar gre za demokracijo, varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, saj je ureditev lobistične dejavnosti mogoče razlagati samo v mejah, ki jih na prvem mestu določa ustava. Na ta način bi bilo jasno določeno, da zakonske določbe ne omejujejo posameznikov in civilne družbe v prizadevanjih za uresničevanje ustavnega načela demokratičnosti in ustavne pravice do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev. Spremembe bodo zaradi različne interpretacije definicije lobiranja v javnosti ustrezno in jasno razmejile profesionalno lobiranje od strokovnega lobiranja zaposlenih za interesno organizacijo, v kateri so zaposleni. Dopolnitve natančneje urejajo tudi nadzor nad lobiranjem. Nenazadnje pa sprejem zakona po skrajšanem postopku zahteva tudi dopolnitev zakonske določbe, ki določa obveznost in vsebino protikorupcijske klavzule, ki je ena najpomembnejših določb veljavnega zakona z vidika zagotavljanja integritete in dvigovanja protikorupcijske kulture na področju javnih financ. Z novim petim odstavkom 14. člena ZIntPK se tako odpravljajo težave, ki so se pojavile v praksi v zvezi z obvezno vključitvijo protikorupcijske klavzule v pogodbe v mednarodnem poslovanju in ko je šlo po vsebini za pogodbe, ki se sklepajo npr. v finančnem/bančnem sektorju. Nova ureditev v določenih primerih dopušča sklenitev pogodbe tudi brez vključene protikorupcijske klavzule, in sicer pod pogojem, da to predhodno odobri Komisija, dovoljenje pa se javno objavi na spletni strani Komisije (s tem se zagotavlja poenotena praksa Komisije pri izdajanju teh dovoljenj in transparentnost odločanja Komisije). Pomembna je tudi dopolnitev 14. člena z novim šestim odstavkom, ki zahteva obvezno pridobitev podatkov o lastništvu ponudnika ter podatkov o morebitnem tihem družbeništvu ter obstoju opcijskih in terminskih pogodb. Ti podatki niso javne narave in so namenjeni izključno izvajanju nadzorne funkcije komisije zaradi preprečitve korupcijskih tveganj. Če ponudnik posreduje lažno izjavo, ima to za posledico ničnost pogodbe. Ostale predlagane spremembe in dopolnitve zakona pa skupaj z že navedenimi dodatno prispevajo k uresničitvi ustavnih načel, navedenih v uvodnem delu zakona in k splošnemu pomenu učinkovitega omejevanja korupcije. Predlog zakona v bistvenem ostaja v okviru veljavnega zakona, pri čemer predvsem podrobneje in bolj jasno opredeljuje in dopolnjuje, v manjši meri pa tudi spreminja določbe ZIntPK, sprejete leta 2010.

VI. PRILOGE

/

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o integriteti in preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 45/10) se v prvem odstavku 4. člena 5., 7., 10., 11., 13., 15. in 17. točka spremenijo tako, da se glasijo:

»5. »zaposleni v javnem sektorju« so funkcionarji, javni uslužbenci in zaposleni v javnih podjetjih in gospodarskih družbah, v katerih ima večinski delež oziroma prevladujoč vpliv država ali samoupravna lokalna skupnost;

7. »družinski člani« so zakonec, otroci, posvojenci, starši, posvojitelji, bratje, sestre in osebe, ki s posameznikom živijo v skupnem gospodinjstvu ali v zunajzakonski skupnosti;

9. »poslovodne osebe« so direktorji in člani kolektivnih poslovnih organov javnih agencij, javnih skladov, javnih zavodov, javnih gospodarskih zavodov ter drugih oseb javnega prava, ki so posredni uporabniki državnega proračuna ali proračuna samoupravne lokalne skupnosti ter javnih podjetij in gospodarskih družbi, v katerih imata država ali samoupravna lokalna skupnost večinski delež ali prevladujoč vpliv;

10. »uradne osebe« so funkcionarji, uradniki na položaju, poslovodne osebe, osebe, ki pri državnem organu opravljajo uradne naloge ali imajo uradno funkcijo z vodstvenimi pooblastili in odgovornostmi, osebe, ki opravljajo posamezne uradne naloge na podlagi pooblastil, ki jih daje zakon ali na podlagi zakona izdani predpisi ali na podlagi zakona sklenjena pogodba ter osebe, ki jim mednarodna javna organizacija daje položaj uradne osebe in osebe, ki pri mednarodnem sodišču opravljajo sodniško, tožilsko ali drugo uradno dolžnost ali nalogo;

11. »osebe, odgovorne za javna naročila«, so: osebe, ki jih naročniki imenujejo v strokovne komisije za oddajo javnega naročila in ki odločajo, potrjujejo in predlagajo vsebino razpisne dokumentacije, ocenjujejo ponudbe oziroma naročniku predlagajo izbor ponudnika, kadar gre za javna naročila, za katera je potrebno v skladu z zakonom, ki ureja javno naročanje, izvesti postopek javnega naročanja, razen postopek oddaje naročila male vrednosti, in kadar gre za javna naročila, za katera ni potrebno izvesti postopka javnega naročanja, če je vrednost naročila enaka ali višja od vrednosti za izvedbo postopka zbiranja ponudb po predhodni objavi, ne glede na to ali so ta naročila ali del dokumentacije o javnem naročilu v skladu z zakonom, ki ureja tajne podatke, označeni z stopnjo tajnosti. Za osebe, odgovorne za javna naročila se štejejo tudi osebe, ki v skladu s to definicijo sodelujejo pri javnem naročanju in niso v delovnem razmerju pri naročniku.

13. »zasebni interes uradne osebe« pomeni premoženjsko ali nepremoženjsko korist zanjo, za njene družinske člane in za druge fizične osebe ali pravne osebe, s katerimi ima ali je imela osebne, poslovne ali politične stike;

15. »lobist oziroma lobistka« (v nadaljnjem besedilu: lobist) je oseba, ki opravlja dejanja lobiranja in je vpisana v register lobistov ali oseba, ki opravlja dejanja lobiranja in je zaposlena v interesni organizaciji, za katero lobira oziroma je zakoniti zastopnik ali izvoljeni predstavnik te interesne organizacije;

17. »interesne organizacije« so pravne osebe zasebnega prava in druge pravno urejene oblike združevanja fizičnih ali pravnih oseb, v imenu in na račun katerih lobist opravlja dejavnost lobiranja;«

2. člen

V prvem odstavku 12. člena se šesta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- spremlja zadeve s področja mednarodne korupcije ter spremlja in analizira podatke o številu in pojavnih oblikah korupcijskih kaznivih ravnanj v Republiki Sloveniji«

V prvem odstavku 12. člena se šestnajsta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- lahko daje državnemu zboru in vladi pobude za normativno ureditev nekega področja s sprejetjem novega zakona ali predpisa ali za spremembe zakonov in drugih predpisov iz njene pristojnosti;«

Na koncu drugega odstavka 12. člena se za piko doda nov stavek, ki se glasi:

»Dolžnost obveščanja velja tudi v primerih, ko v okviru mednarodnega sodelovanja od tujih policijskih ali pravosodnih organov izvedo za zaključeno zadevo v tuj državi, v kateri je bil ovađen, obtožen ali obsojen državljan Republike Slovenije. Način in vsebina rednega obveščanja s strani policije in državnega tožilstva v zvezi z uresničevanjem naloge iz šeste alineje prejšnjega odstavka glede korupcijskih kaznivih ravnanj, izvršenih v Republiki Sloveniji, se predpiše s sporazumom, ki ga sklene komisija z državnim tožilstvom in policijo.«.

3. člen

13. člen se spremeni tako, da se po novem glasi:

» 13. člen
(pristojnosti komisije ob sumu korupcije ali drugih kršitev)

(1) Komisija lahko na lastno pobudo, na podlagi prijave pravne ali fizične osebe ali na zahtevo iz drugega odstavka tega člena uvede postopek zaradi suma korupcije, kršitve predpisov o nasprotju interesov, omejitvi poslovanja ali o lobiranju ali zaradi ocene in odprave posamičnih ali sistemskih korupcijskih tveganj ali kršitev etike in integritete javnega sektorja.

(2) Zahtevo za uvedbo postopka iz prvega odstavka lahko podajo tudi:

- predsednik republike,
- državni zbor, državni svet ali najmanj deset poslancev državnega zbora,
- vlada,
- računsko sodišče, varuh človekovih pravic, državna revizijska komisija, informacijski pooblaščenec in drugi samostojni državni organi ali institucije s področja finančnega poslovanja, vrednostnih papirjev, varstva konkurence in preprečevanja pranja denarja,
- sodni svet, državno-tožilski svet ali uradniški svet,
- državno tožilstvo in sodišče, če ne gre za dejanja, ki sta jih pristojna preganjati oziroma odločati o njih v okviru svojih zakonskih pristojnosti.

(3) Komisija zadeve iz prejšnjega odstavka praviloma obravnava prednostno. Komisija lahko odloči, da ne bo uvedla postopka ali določila prednostne obravnave, če zadevo obravnava drug pristojen organ ali sodišče ali če je to v skladu s poslovníkom ali aktom komisije iz četrtega odstavka tega člena. V primeru zavrnitve zahteve mora komisija v roku 15 dni od prejema zahteve o svoji odločitvi in o razlogih zanj pisno seznaniti vlagatelja zahteve.

(4) Komisija sprejme in na spletnih straneh objavi akt, s katerim določi merila in postopek za določanje vrstnega reda obravnave prijav oziroma za uvedbo postopka na lastno pobudo ter merila in način odločanja o prioritetni obravnavi posameznih zadev.

(5) Po končanem postopku komisija izda načelno mnenje ali ugotovitve o konkretnem primeru. Načelna mnenja in ugotovitve komisije po tem členu ne pomenijo odločanja o kazenski, prekrškovni, odškodninski, disciplinski ali drugi odgovornosti pravne ali fizične osebe in nimajo narave upravne odločbe. V načelnih mnenjih in ugotovitvah komisija lahko obdeluje osebne podatke posameznika, in sicer ime, priimek, funkcijo, položaj in zaposlitev.

(6) Načelna mnenja komisije vsebujejo zlasti prikaz in opredelitev komisije do sistemskih pomanjkljivosti, neskladij in problemov ter predloge za izboljšanje stanja. Ugotovitve komisije o konkretnem primeru vsebujejo zlasti opis dejanskega stanja, oceno ravnanja s pravnega vidika, z vidika krepitve integritete javnega sektorja ter z vidika korupcijskih tveganj in v primeru ugotovljenih nepravilnosti ali tveganj pojasnilo, kakšno bi bilo dolžno ravnanje.

(7) Kadar se ugotovitve komisije nanašajo na določeno ali določljivo fizično ali pravno osebo, komisija osnutek ugotovitev pred javno objavo pošlje tej osebi, ki se lahko v roku 7 delovnih dni izjasni o navedbah v ugotovitvah. Če se obravnavana oseba do navedb v osnutku ne izjasni, to ni ovira za izdajo ugotovitev komisije. Če komisija na podlagi mnenja pristojnega organa oceni, da obstaja verjetnost, da bi to ogrozilo interese predkazenskega, kazenskega ali drugega nadzornega ali sodnega postopka, osnutka ugotovitev obravnavani osebi ne pošlje.

(8) Komisija načelna mnenja in ugotovitve o konkretnem primeru predstavi javnosti z objavo na svoji spletni strani in na drug primeren način. Če bi javna objava ugotovitev komisije ogrozila interese predkazenskega, kazenskega ali drugega nadzornega ali sodnega postopka, se komisija o terminu in vsebini javne objave predhodno posvetuje s pristojnim organom.

(9) Kadar se ugotovitve nanašajo na funkcionarja, uradnika na položaju, javnega uslužbenca ali poslovodno osebo, komisija ugotovitve pošlje pristojniku organa oziroma organu, ki je pristojen za neposredno izvajanje nadzora nad delovanjem obravnavane osebe ali za njeno imenovanje in razrešitev. Ta mora v roku 30 dni oceniti škodljive posledice za ugled funkcije oziroma položaja ter ugled organa oziroma subjekta, v katerem obravnavana oseba deluje, uvesti nadzorne in disciplinske postopke in sprejeti ustrezne ukrepe skladno z zakonom, kodeksi ravnanja in načrtom integritete. O izvedenih ukrepih obvesti komisijo.

(9) Ne glede na prejšnji odstavek komisija v primeru, ko je ugotovljeno hujše koruptivno ravnanje funkcionarja, uradnika na položaju ali poslovodne osebe, pošlje organu, ki je pristojen za imenovanje in razrešitev obravnavanega posameznika predlog za razrešitev in o tem obvesti javnost. Pristojni organ se je o predlogu komisije za razrešitev dolžan izreči v roku 30 dni.

(11) Komisija na podlagi zahteve državnih organov, organizacij in drugih fizičnih ali pravnih oseb oblikuje odgovore, mnenja in pojasnila tudi o drugih vprašanih iz svojega delovnega področja.

4 .člen

Za 13. členom se doda 13.a člen, ki se glasi:

13.a člen
(pristojnost zahtevati nadzor)

» (1) Komisija lahko na podlagi nepravilnosti ali kršitev, ugotovljenih pri izvajanju postopka iz prejšnjega člena da obrazloženo pobudo:

- generalnemu državnemu tožilcu za izvedbo nadzorstvenega pregleda nad delovanjem določene organizacijske enote vrhovnega državnega tožilstva oziroma okrožnega državnega tožilstva ali za izvedbo delnega nadzorstvenega pregleda nad delom posameznega državnega tožilca ali nad delom na posamezni zadevi;
- sodnemu svetu ali ministru za pravosodje za izvedbo službenega nadzora nad delom določenega sodišča ali nad delom določenega sodnika;
- predsedniku višjega sodišča za pregled poslovanja sodišča skladno z zakonom, ki ureja sodišča,
- pristojnemu inšpekcijskemu organu ali drugemu državnemu organu za izvedbo upravnega ali strokovnega nadzora nad delom določenega organa, organizacijske enote ali nad delom v posamezni zadevi,
- predsednikom oziroma organom poklicnih organizacij z javnimi pooblastili za izvedbo strokovnega nadzora v okviru svojih pristojnosti ali
- drugim organom oziroma njihovim predstavnikom za izvedbo nadzora nad delovanjem posameznika, organa ali dela na posameznem primeru
- predstojniku ali pristojnemu organu za uvedbo disciplinskega postopka zoper posameznega javnega uslužbenca ali funkcionarja«

(2) Če zavrne pobudo iz prejšnjega odstavka, mora pristojna oseba oziroma organ najkasneje v 15 dneh od prejema pobude komisiji posredovati pisno obrazložitev zavrnitve pobude za izvedbo nadzora oziroma za uvedbo disciplinskega postopka.

(3) Če izvede nadzor na podlagi pobude iz prvega odstavka tega člena, mora pristojna oseba oziroma organ poročilo o ugotovitvah in izvedenih ukrepih posredovati komisiji najkasneje v osmih dneh po izvedbi nadzora, ki mora biti opravljen najkasneje v 60 dneh od prejema pobude. Če uvede disciplinski postopek, mora o zaključku in rezultatih tega postopka prav tako v osmih dneh obvestiti komisijo.

5. člen

V drugem odstavku 14. člena se za besedo »euro« dodata besedi »brez DDV«.

Za četrtem odstavkom se dodata nov peti in šesti odstavek, ki se glasita:

(5) V primeru, da organ ali organizacija javnega sektorja oceni, da zaradi narave posamezne pogodbe vključitev protikorupcijske klavzule ni možna ali primerna, ali če druga pogodbeni stranka s sedežem izven Republike Slovenije nasprotuje taki vključitvi, lahko organ ali organizacija komisijo z obrazloženim predlogom zaprosi, da za posamezno pogodbo odobri izvzetje iz dolžnosti, ki jo določa drugi odstavek tega člena. Pri odločanju komisija upošteva zlasti javni interes, da se pogodba sklene, objektivne okoliščine, ki ne omogočajo sklenitve posla s protikorupcijsko klavzulo ter stopnjo splošnega korupcijskega tveganja pri enakovrstnih poslih. Dovoljenje komisije za sklenitev pogodbe brez protikorupcijske klavzule se objavi na spletnih straneh komisije oziroma se po dogovoru z organom ali organizacijo objavi takrat, ko ne more več vplivati na sklenitev pogodbe.

(6) Organ ali organizacija javnega sektorja, ki je zavezan postopek oddaje javnega naročila voditi skladno z zakonodajo o javnih naročilih, je pred sklenitvijo pogodbe v vrednosti nad 10.000 EUR brez DDV od bodoče pogodbene stranke zaradi zagotovitve transparentnosti posla in preprečitve korupcijskih tveganj dolžan pridobiti izjavo o udeležbi fizičnih in pravnih oseb v lastništvu ponudnika, o obstoju ali neobstoju tihih družbenikov, fiduciarne lastništva in terminskih ali opsijskih pogodb oziroma podatke o tihem družbeništvu, fiduciarne lastništvu ter opsijskih in terminskih pogodbah, in to izjavo oziroma podatke na njeno zahtevo predložiti komisiji. Če bodoča pogodbeni stranka oziroma izvajalec predloži lažno izjavo oziroma da neresnične podatke o navedenih dejstvih, kar lahko ugotavlja komisija, ima to za posledico ničnost pogodbe.

6. člen

16. člen se spremeni tako, da se glasi:

»16. člen (pridobivanje podatkov in dokumentov s strani komisije)

(1) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil ter druge pravne osebe javnega in zasebnega prava morajo komisiji na njeno obrazloženo zahtevo, ne glede na določbe drugih zakonov in ne glede na obliko podatkov, v roku, ki ga določi komisija, brezplačno posredovati vse podatke, tudi osebne, in dokumente, ki so potrebni za opravljanje zakonskih nalog komisije. Če je naslovnik zahteve komisije Banka Slovenije, izmenjava podatkov poteka skladno s pravom Evropske unije, ki ureja izmenjavo nadzornih in statističnih informacij ter varovanje poklicne skrivnosti, ter z določbami predpisov, ki glede navedenih vsebin zavezujejo Banko Slovenije.

(2) Obrazložena zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbo pravne podlage za pridobitev podatkov in razloge ter namen, za katerega se zahtevajo podatki.

(3) V postopku iz 13. člena tega zakona ima komisija ne glede na določbe drugih zakonov in ne glede na obliko podatkov ali vrsto oziroma stopnjo tajnosti pravico pri subjektu javnega sektorja, kot ga določa ta zakon, zahtevati vpogled in vpogledati v evidence, zadeve, dosjeje, registre, dokumentarno gradivo, listine, odredbe, zapisnike, odločbe in sklepe, s katerimi v skladu s svojimi pristojnostmi razpolaga ta subjekt.

(4) Prvi in tretji odstavek tega člena se ne uporabljata za podatke, ki jih pri svojem delu v zaupnem razmerju pridobi odvetnik, zdravnik, socialni delavec, psiholog, duhovnik, ali kakšna druga oseba, kateri zakon nalaga dolžnost varovanja podatkov iz zaupnega razmerja.

(5) Če je mogoče utemeljeno sklepati, da oseba prikriva svoje premoženje ali dohodke z namenom izogibanja nadzoru po tem zakonu in komisija nalog iz IV. in V. poglavja tega zakona oziroma nadzora v zvezi s 6. odstavkom 14. člena tega zakona ne more izvršiti drugače oziroma ne more drugače ugotoviti dejanskega stanja, pošlje pristojnim organom pregona in nadzora, vključno z organom, pristojnim za preprečevanje pranja denarja, zahtevo, da v okviru svojih pristojnosti ugotovijo dejansko stanje glede premoženja in lastništva v Republiki Sloveniji in v tujini in ugotovitve posredujejo komisiji.

(6) V primeru postopka zaradi suma korupcije in ugotavljanja dejanskih znakov korupcije po tem zakonu, v katerem potrebuje podatke iz pristojnosti urada, pristojnega za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, komisija uradu pošlje obrazloženo pisno pobudo za zbiranje in analiziranje podatkov, informacij in dokumentacije skladno z zakonom, ki ureja preprečevanje pranja denarja in financiranje terorizma. Urad o ugotovitvah v najkrajšem možnem času obvesti komisijo.

(7) Na zahtevo komisije so se zaposleni v javnem sektorju, kot ga določa ta zakon, poslovodne osebe po tem zakonu in predstojniki oziroma odgovorne osebe v organizacijah, ki jim je podeljeno javno pooblastilo, dolžne udeležiti seje komisije in na njej osebno odgovarjati na vprašanja komisije. Ta dolžnost za navedene osebe velja še dve leti po prenehanju statusa, ki so ga imele v času dogodka oziroma ravnanja, ki ga obravnava komisija.

(8) Vabilo na sejo iz prejšnjega odstavka komisija vabljeni osebi praviloma vroča osebno prek organa ali organizacije, v kateri vabljeni oseba dela. Vabilo pošlje po pošti, po svoji uradni osebi, ali po pravni ali fizični osebi, ki opravlja vročanje dokumentov v fizični obliki ali po elektronski poti, ki omogoča dejansko seznanitev z vabilom. Če komisija oceni, da je tako primerneje, se vabilo vroča na naslovu stalnega ali začasnega prebivališča vabljenih oseb, skladno z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek. Izjemoma se osebo lahko vabi tudi po telefonu, če s tem soglašajo in soglasje komisiji isti dan potrdi po elektronski poti iz svojega osebnega ali službenega elektronskega naslova. Vabilo mora biti vabljeni osebi vročeno najmanj 5 dni pred razgovorom.

(9) Oseba, vabljeni na sejo komisije po prejšnjem odstavku, ima pravico do pravnega zastopanja in ne glede na določbo sedmega odstavka tega člena ni dolžna odgovarjati na vprašanja, če bi z odgovorom sebe ali svojega družinskega člana spravila v znatno premoženjsko škodo ali v kazenski pregon.

7. člen

Za 16. členom se dodata nova 16.a in 16.b člen, ki se glasita:

»16.a člen (uporaba zunanjih strokovnjakov)

(1) Komisija lahko pri opravljanju svojih nalog in pristojnosti pridobi zunanje strokovno mnenje.

(2) Oseba, ki da komisiji strokovno mnenje iz prejšnjega odstavka, brez predhodnega pisnega dovoljenja predsednika komisije ne sme na kakršenkoli način razkriti, objaviti ali nepooblaščenim tretjim osebam posredovati podatkov ali informacij, ki jih je pridobila oziroma se je z njimi seznanila v okviru ali v povezavi z opravljanjem svojega dela za komisijo.

16.b člen (začasno opravljanje nalog pri komisiji)

(1) Pri komisiji lahko na podlagi pisnega sporazuma komisije s predstojniki državnih organov za največ dve leti opravljajo naloge tudi javni uslužbenci iz drugih državnih organov. Za čas, ko so dodeljeni za opravljanje nalog javnih uslužbencev pri komisiji, se njihov delovnopравни status in naziv ne spreminjata, druga vprašanja, povezana z opravljanjem nalog pri komisiji, pa se uredijo v pisnem sporazumu med komisijo in predstojnikom državnega organa, pri katerem ima javni uslužbenec, začasno dodeljen na komisijo, sklenjeno pogodbo o zaposlitvi. (2) Za čas, ko ti uslužbenci opravljajo naloge pri komisiji, so glede svojih dolžnosti in pravic izenačeni z javnimi uslužbenci, zaposlenimi pri komisiji, poleg tega pa ravnajo po navodilih predsednika komisije oziroma njegovih namestnikov.

8. člen

Za prvim odstavkom 20. člena se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Komisija mora najmanj vsake tri leta izvesti notranjo revizijo poslovanja na področju porabe materialno-finančnih sredstev in kadrovskih zadev s strani zunanjega revizijskega organa. Revizijsko poročilo pošlje komisija v seznanitev predsedniku republike in državnemu zboru.«.

9. člen

V prvem odstavku 23. člena se v prvem stavku za besedno zvezo »zasebnega prava« doda besedna zveza »ali o ravnanju fizične osebe,«

V prvem odstavku 23. člena se drugi stavek nadomesti z novim stavkom, ki se glasi:

»Komisija in drugi pristojni organi morajo prijavitelje na njihovo zahtevo obvestiti o svojih ukrepih oziroma postopanju.«

Na začetku drugega odstavka se doda besedilo, ki se glasi:

»Za dokumente, dosjeje, evidence in drugo dokumentarno gradivo iz postopka, ki ga komisija izvaja v zvezi s prijavo suma korupcije, se do zaključka postopka pred komisijo ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja. Podatki o zaščitenem prijavitelju korupcije tudi po zaključku postopka niso informacija javnega značaja. Ta določba velja tudi v primeru, ko je gradivo iz tega odstavka odstopljeno drugemu organu.«

10. člen

26. člen se spremeni tako, da se glasi:

»26. člen

(nezdružljivost opravljanja funkcije in izjeme)

(1) Poklicni funkcionar ob javni funkciji ne sme opravljati poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka ali premoženjske koristi.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko poklicni funkcionar opravlja pedagoško, znanstveno, raziskovalno, umetniško, kulturno, športno in publicistično dejavnost ter vodi kmetijo in upravlja z lastnim premoženjem, razen če drug zakon ne določa drugače. Funkcionar, ki dobi dovoljenje delodajalca oziroma sklne pogodbo za opravljanje ene od naštetih dejavnosti, razen v primerih športne ali publicistične dejavnosti, vodenja kmetije ali upravljanja z lastnim premoženjem, mora v roku 8 delovnih dni od pričetka opravljanja dejavnosti o tem pisno obvestiti komisijo ter priložiti dovoljenje delodajalca in sklenjeno pogodbo za opravljanje dejavnosti ali poklica.

(3) Komisija lahko v roku 15 delovnih dni od prejema obvestila iz prejšnjega odstavka uvede postopek ocene nezdružljivosti funkcije, če oceni da obstaja verjetnost, da bi glede na konkreten obseg in naravo dejavnosti ter glede na funkcijo, ki jo opravlja poklicni funkcionar, opravljanje te dejavnosti predstavljalo nesorazmerno tveganje za objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto. V tem primeru lahko komisija funkcionarju z odločbo prepove opravljati dodatno dejavnost ali pa mu postavi pogoje in omejitve, ki jih mora spoštovati pri opravljanju te dejavnosti.

(4) Če drug zakon ne določa drugače, lahko komisija poklicnemu funkcionarju dovoli tudi opravljanje poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka, pri čemer komisija upošteva javni interes ter stopnjo tveganja, da bi opravljanje te dejavnosti vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto. Če želi poklicni funkcionar dohodek pridobiti od organa, v katerem opravlja svojo funkcijo, komisija dovoljenja ne izda. Če izda dovoljenje, sme komisija funkcionarju postaviti tudi pogoje in omejitve, ki jih mora spoštovati pri opravljanju druge dejavnosti.

(5) Če komisija ugotovi, da funkcionar ne spoštuje omejitev in pogojev iz odločbe po tretjem odstavku ali iz dovoljenja po prejšnjem odstavku ali opravlja poklicno ali drugo dejavnost na način, ki vpliva na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije, komisija z odločbo dovoljenje preklicuje. Funkcionar mora takoj, najkasneje pa po pravnomočnosti odločbe o preklicu dovoljenja, prenehati opravljati poklicno ali drugo dejavnost.

(6) V upravnem sporu zoper odločbo komisije o preklicu dovoljenja upravno sodišče odloča prednostno.

(7) Če funkcionar po pravnomočnosti odločbe o preklicu dovoljenja ne preneha z opravljanjem poklicne ali druge dejavnosti, komisija o tem obvesti organ, ki je pristojen za imenovanje in razrešitev funkcionarja. Ta organ mora v roku 30 dni zoper funkcionarja izvesti ustrezne ukrepe skladno z zakonom in načrtom integritete organa in o tem obvestiti komisijo.

11. člen

V prvem odstavku 29. člena se pred besedilo doda besedilo:

»Če komisija ugotovi, da je funkcionar po nastopu funkcije pričel opravljati dejavnosti, članstva ali funkcije, ki po tem zakonu niso združljive z opravljanjem njegove funkcije ali če«, besedo »Če« pa se črta.«

12. člen

Tretji odstavek 35. člena se spremeni tako, da se glasi: »(3) Funkcionarji v enem mesecu po nastopu funkcije, nato pa najkasneje v osmih delovnih dneh po vsaki spremembi, organu, v katerem opravljajo funkcijo, posredujejo naziv, matično številko in sedež subjektov, s katerimi so oni in njihovi družinski člani v razmerju iz prvega odstavka tega člena. Organ seznam subjektov iz prejšnjega stavka tega člena posreduje komisiji najkasneje v 15 delovnih dneh od prejema podatkov oziroma obvestila o spremembi subjektov.« Četrti odstavek se črta. Dosedanja peti in šesti odstavek postaneta četrta in peti odstavek.

13. člen

Za drugim odstavkom 37. člena se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Poslovodna oseba svojega položaja ali službe ne sme uporabiti zato, da bi uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes, ki bi pomenil premoženjsko korist zanjo ali za njene družinske člane.«

14. člen

V prvem odstavku 38. člena se za besedami »mora uradna oseba« doda besedilo »in poslovodna oseba«.

15. člen

Drugi odstavek 41. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Poklicni funkcionar, nepoklicni župan in podžupan, uradnik na položaju in poslovodna oseba mora takoj, najpozneje pa v enem mesecu po nastopu in prenehanju funkcije ali dela komisiji sporočiti podatke o svojem premoženjskem stanju. Podatke o premoženjskem stanju morajo ti zavezanci komisiji sporočiti tudi leto dni po prenehanju funkcije ali dela.«

Za drugim odstavkom se dodata nov tretji in četrti odstavek, ki se glasita:

»(3) Osebe, odgovorne za javna naročila, morajo komisiji sporočiti podatke o svojem premoženjskem stanju enkrat letno, in sicer do 31. januarja tekočega leta za preteklo koledarsko leto, če so v preteklem koledarskem letu sodelovale v postopku javnega naročanja, kot je opredeljen v 11. točki 4. člena tega zakona. Za osebe, odgovorne za javna naročila, se ne uporablja drugi odstavek 43. člena tega zakona.

(4) Sporočanje podatkov o premoženjskem stanju iz drugega in tretjega odstavka tega člena se izvede preko elektronskega obrazca, dostopnega na spletnih straneh komisije.«

Dosedanji tretji odstavek, ki postane peti odstavek, se spremeni, tako da se glasi:

»(5) Organi, kjer so zaposleni zavezanci in naročniki, ki poslujejo po predpisih o javnem naročanju, komisiji posredujejo sezname teh zavezancev v 30 dneh po vsaki spremembi. Seznami vsebujejo naslednje podatke zavezancev: osebno ime, EMŠO, davčno številko zavezanca, funkcijo oziroma položaj, naslov stalnega bivališča, pri funkcionarjih z omejenim mandatom in uradnikih na položaju pa tudi datum nastopa oziroma prenehanja funkcije oziroma položaja.«

16. člen

V prvem odstavku 42. člena se za drugo alinejo doda nova tretja alineja, ki se glasi:

»- naslov stalnega prebivališča,«

Deveta alineja, ki postane deseta se spremeni tako, da se glasi:

»- obdavčljivi dohodki po zakonu, ki ureja dohodnino, ki niso oproščeni plačila dohodnine,

Na koncu prvega odstavka se pika nadomesti z vejico in doda nova šestnajsta alineja, ki se glasi:

»- drugi dohodki.«

17. člen

V prvem odstavku 43. člena se besedilo »devete« nadomesti »desete«, besedilo »v obliki letne odločbe o dohodnini« pa se nadomesti z besedilom »v elektronski obliki«.

Za drugim odstavkom 43. člena se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Sporočanje sprememb premoženjskega stanja se izvede preko elektronskega obrazca, dostopnega na spletnih straneh komisije. Obrazec za sporočanje sprememb premoženjskega stanja obsega tudi možnost navedbe razloga povečanja premoženja.«

Dosedanji tretji in četrti odstavek 43. člena postaneta četrti in peti odstavek.

18. člen

V tretjem odstavku 44. člena se namesto vejice doda beseda »in« besedi »in lobiste« pa se črtata.

19. člen

V prvem odstavku 46. člena se za besedo »zavezancev« beseda »in« nadomesti z besedilom »z izjemo« in na koncu odstavka se doda naslednje besedilo:

»Podatki so javno objavljeni še 24 mesecev od dneva prenehanja opravljanja javne funkcije oziroma dela. Podrobnejšo metodologijo za javno objavo podatkov določi komisija s poslovníkom.«

V drugem odstavku 46. člena se črta četrta alineja.

20. člen

47. člen se spremeni tako, da se glasi:

»47. člen
(načrt integritete)

(1) Državni organi, samoupravne lokalne skupnosti, javne agencije, javni zavodi, javni gospodarski zavodi in javni skladi (v nadaljevanju: zavezanci za izdelavo načrtov integritete), morajo skladno s tem zakonom oblikovati in sprejeti načrt integritete in o tem obvestiti komisijo.

(2) Če ugotovi, da je izvajanje dejavnosti v javnem interesu in razpolaganje z javnim premoženjem izrazito izpostavljeno tveganjem za korupcijo ali drugim oblikam protipravnega ravnanja, lahko komisija izda sklep, s katerim javnemu subjektu, ki ni zajet v prejšnjem odstavku, v katerem se ta dejavnost opravlja ali razpolaganje poteka, odredi, da v sodelovanju z njo izdela, uresničuje in dopolnjuje načrt integritete.

(3) Načrt integritete vsebuje zlasti:

- oceno korupcijske izpostavljenosti institucije,
- osebna imena ter delovna mesta oseb, odgovornih za načrt integritete,
- opis področij in načina odločanja z oceno izpostavljenosti tveganjem za korupcijo in predloge za izboljšave integritete,
- ukrepe za pravočasno odkrivanje, preprečevanje in odpravljanje tveganj za korupcijo ter
- druge dele načrta, opredeljene v smernicah iz 50. člena tega zakona.

(4) Komisija usposablja osebe iz druge alineje prejšnjega odstavka.«

21. člen

48. člen se spremni tako, da se glasi:

»48. člen
(izdelava in nadzor načrtov integritete)

(1) Zavezanci za izdelavo načrtov integritete se glede na oceno izpostavljenosti tveganjem korupcije razvrstijo v najmanj, srednje in najbolj izpostavljeno skupino, kazalniki za razvrščanje po posameznih skupinah, metodologija in način izdelave ter vrednotenje načrtov integritete so določeni v smernicah iz 50. člena tega zakona.

(2) Komisija preverja, ali so zavezanci sprejeli načrt integritete in kako ga uresničujejo.«

22. člen

Prvi odstavek 56. člena se dopolni tako, da se pika nadomesti z vejico in se doda besedilo:

»razen izjem, določenih v četrtem odstavku 58. člena tega zakona.«

Tretji odstavek 56. člena se spremeni tako, da se po novem glasi:

»(3) Funkcionar ne sme lobirati pred potekom dveh let, odkar mu je prenehala funkcija.«

23. člen

Za 56. členom se doda nov 56.a člen, ki se glasi:

»56.a člen
(izjeme lobiranja)

Delovanje posameznikov, neformalnih skupin ali interesnih organizacij z namenom vplivanja na odločanje državnih organov in organov samoupravnih lokalnih skupnosti ter nosilcev javnih pooblastil pri obravnavi in sprejemanju predpisov in drugih splošnih aktov, na področju, ki se neposredno nanaša na sistemska vprašanja krepitev pravne države, demokracije in varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin ne sodi med lobiranje po določbah tega zakona.«

24. člen

Za tretjim odstavkom 58. člena se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Oseba, ki lobira za interesno organizacijo, v kateri je zaposlena, se za ta namen ni dolžna vpisati v register lobistov. Enako velja za zakonitega zastopnika ali izvoljenega predstavnika interesne organizacije.«

Dosedanji četrti, peti, šest in sedmi odstavek postanejo peti, šesti, sedmi in osmi odstavek.

25. člen

Za prvim odstavkom 60. člena se dodajo novi drugi, tretji in četrti odstavek, ki se glasijo:

»(2) Lobista se vpiše v register z dnem vročitve odločbe.

(3) Na podlagi odločbe o vpisu v register se lobistu izda dokazilo o vpisu. Obrazec dokazila določi registracijski organ.

(4) Dokazilo mora lobist vrniti registracijskemu organu v osmih dneh od prenehanja veljavnosti registracije oziroma od izbrisa iz registra.«

26. člen

V prvem odstavku 63. člena se za besedo lobist doda vejica in besedilo »ki je vpisan v register lobistov v Republiki Sloveniji«. V drugem odstavku 63. člena se za besedo lobist doda vejica in besedilo »ki je vpisan v register lobistov v Republiki Sloveniji«.

V drugem odstavku 67. člena se za besedo lobist doda vejica in besedilo »ki je vpisan v register lobistov v Republiki Sloveniji«. V drugem odstavku 69. člena se pika nadomesti z vejico in doda besedilo »razen izjem, določenih v četrtem odstavku 58. člena tega zakona.

27. člen

Za prvim odstavkom 71. člena se doda nov drugi in tretji odstavek, ki se glasita:

»(2) Lobiranci so dolžni komisiji prijaviti stike iz četrtega odstavka 58. člena, kadar ti stiki potekajo na nejavni način.

(3) Če ocenijo, da so stiki iz prejšnjega odstavka nezakoniti ali v nasprotju z namenom tega zakona, so jih lobiranci dolžni zavriniti in o tem obvestiti komisijo.«

28. člen

V drugi odstavek 76. člena se doda nova prva alineja, ki se glasi:

»- evidenco prijav o sumih korupcije in kršitev tega zakona, ki vsebuje ime, priimek in naslov stalnega ali začasnega prebivališča prijavitelja, ime, priimek in naslov stalnega ali začasnega prebivališča prijavljenih oseb in druge podatke, povezane s preprečevanjem in raziskovanjem prijavljenih koruptivnih ravnanj za namene ugotavljanja korupcije in izvajanja pristojnosti komisije ter drugih državnih organov na področju preprečevanja korupcije.«

29. člen

77. člen se spremeni tako, da se glasi:

»77. člen
(prekrški fizičnih oseb)

(1) Z globo od 400 do 1.200 EUR se kaznuje za prekršek posameznik, ki:

- se v nasprotju z določbo sedmega odstavka 16. člena tega zakona brez opravičila ne udeleži seje komisije ali ne odgovarja na vprašanja komisije iz njene pristojnosti,
- v nasprotju z drugim odstavkom 16.a člena tega zakona brez predhodnega pisnega dovoljenja predsednika komisije razkrije, objavi ali nepooblaščenim tretjim osebam posreduje podatke ali informacije, ki jih je pridobila oziroma se je z njimi seznanila v okviru ali v povezavi z opravljanjem svojega dela za komisijo,
- v nasprotju z določbo četrtega odstavka 23. člena tega zakona ugotavlja identiteto prijavitelja, ki je prijavo podal v dobri veri oziroma je utemeljeno sklepal, da so njegovi podatki resnični,
- v nasprotju z določbo drugega odstavka 26. člena tega zakona komisije ne obvesti o kontinuiranem opravljanju poklicne ali druge dejavnosti,
- v nasprotju z določbami 30. člena tega zakona sprejme darilo ali drugo korist v zvezi z opravljanjem funkcije,
- v nasprotju z določbami 31. člena tega zakona sprejetega darila in njegove vrednosti ne vpiše v seznam daril pri organu ali organizaciji, v kateri opravlja svojo funkcijo ali ga ne preda v upravljanje organu oziroma organizaciji, v kateri opravlja funkcijo,
- v nasprotju z določbo tretjega odstavka 35. člena tega zakona komisiji ne sporoči podatkov o subjektih, s katerimi so on in njegovi družinski člani povezani na način iz prvega odstavka 35. člena tega zakona,
- v nasprotju z določbo prvega odstavka 36. člena tega zakona v roku dveh let po prenehanju funkcije v razmerju do organa, v katerem je opravljal svojo funkcijo, nastopi kot predstavnik pravne osebe, ki s tem organom ima ali vzpostavlja poslovne stike,
- v nasprotju z določbo prvega odstavka 38. člena tega zakona svojega predstojnika ali komisije ne obvesti takoj o nasprotju interesov oziroma možnosti, da bi do njega prišlo,
- v nasprotju z določbo drugega ali tretjega odstavka 41. člena tega zakona komisiji ne sporoči podatkov o premoženjskem stanju,
- v prijavo o premoženjskem stanju iz 42. in 43. člena tega zakona ali v njene dopolnitve ne vpiše potrebnih podatkov ali vpiše lažne podatke,
- ki opravlja dejanja lobiranja, čeprav ni vpisan v register lobistov skladno s prvim odstavkom 58. člena in ni izvzet iz obveznosti registracije na podlagi četrtega odstavka 58. člena tega zakona,
- kot lobiranec v skladu z drugim odstavkom 68. člena tega zakona ne izdela zapisa o lobiranju,
- kot lobiranec v nasprotju z določbo 69. člena tega zakona ne odkloni stika z lobistom, ki ni vpisan v register lobistov ali stika, pri katerem bi nastalo nasprotje interesov,
- ki kot lobiranec v roku iz 71. člena tega zakona ne prijavi komisiji lobista, ki ravna v nasprotju s 70. členom ali ni vpisan v register lobistov v skladu s 58. členom,
- ki kot zavezanec v nasprotju z določbo prvega ali drugega odstavka 34. člena ZIntPK-A komisiji ne sporoči podatkov o spremembah premoženjskega stanja za obdobje od 5.6.2010 do 31.12.2010.

(2) Z globo od 1000 do 2000 EUR se kaznuje za prekršek posameznik, ki

- v nasprotju z določbo četrtega odstavka 23. člena tega zakona razkrije identiteto prijavitelja, ki je prijavo podal v dobri veri oziroma je utemeljeno sklepal, da so njegovi podatki resnični, ali poda zlonamerno prijavo,
- v nasprotju z določbo petega odstavka 26. člena tega zakona po pravnomočnosti odločbe o preklicu dovoljenja ne preneha z opravljanjem poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka,
- v nasprotju z določbo 28. člena tega zakona ne preneha opravljati nezdružljive funkcije, članstva ali dejavnosti,
- ki lobira v nasprotju s 70. členom tega zakona.

(3) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa ali organizacije iz javnega sektorja, če v nasprotju z določbo drugega in petega odstavka 14. člena tega zakona v pogodbo, ki jo sklene organ ali organizacija javnega sektorja, ne vključi besedila prvega odstavka 14. člena tega zakona ali po obvestilu komisije ali drugih organov, o domnevnem obstoju dejanskega stanja iz prvega odstavka 14. člena ne prične s postopkom ugotavljanja ničnosti pogodbe ali z drugimi ustreznimi ukrepi v skladu s predpisi Republike Slovenije ali če komisiji ne posreduje zahtevanih pogodb in dokumentov iz četrtega odstavka 14. člena tega zakona ali če v nasprotju z določbo šestega odstavka 14. člena ne pridobi izjave o udeležbi fizičnih ali pravnih oseb v lastništvu ponudnika, o neobstoju tihih družbenikov, fiduciarnega lastništva in terminskih ali opcijskih pogodb oziroma podatkov o tihem družbeništvu, fiduciarnem lastništvu ter opcijskih in terminskih pogodbah ali te izjave oziroma podatkov na njeno zahtevo ne posreduje komisiji.

(4) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil in pravne osebe javnega ali zasebnega prava, če komisiji v nasprotju z določbo prvega odstavka 16. člena tega zakona ne predloži vseh podatkov ali dokumentov, ki so potrebni za opravljanje nalog komisije.

(5) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba subjekta iz javnega sektorja, če komisiji v nasprotju z določbo tretjega odstavka 16. člena tega zakona ne omogoči vpogleda v zahtevane dokumente ali ne izroči zahtevanih dokumentov oziroma njihovih kopij.

(6) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil in pravne osebe javnega ali zasebnega prava, ki v nasprotju z določbo četrtega odstavka 23. člena prične postopek za ugotavljanje ali razkritje prijavitelja zaradi prijave.

(7) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega ali zasebnega prava, ki v nasprotju s prvim odstavkom 25. člena tega zakona prijavitelju povzroči škodljive posledice oziroma ga izpostavi povračilnim ukrepom.

(8) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega ali zasebnega prava, ki v nasprotju z zahtevo komisije iz tretjega odstavka 25. člena tega zakona ne preneha takoj s povračilnimi ukrepi.

(9) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega prava, ki v nasprotju s četrtem in šestim odstavkom 25. člena tega zakona brez utemeljenega razloga ne premesti javnega uslužbenca.

(10) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, ki sprejme darilo v nasprotju z določbo prvega ali drugega odstavka 34. člena tega zakona.

(11) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, ki v nasprotju s prvim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 34. člena komisiji ne posreduje seznamov prejetih daril.

(12) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba naročnika, ki posluje po predpisih o javnem naročanju, če posluje v nasprotju z določbami prvega ali drugega odstavka 35. člena tega zakona, in odgovorna oseba organa, ki komisiji ne posreduje seznama subjektov iz tretjega odstavka 35. člena.

(13) Z globo od 400 do 4.000 evrov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa, v katerem je funkcionar opravljal svojo funkcijo, če v nasprotju s drugim odstavkom 36. člena posluje s poslovnim subjektom funkcionarja.

(14) Z globo od 400 do 4.000 evrov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa, pri katerem je funkcionar opravljal svojo funkcijo, če v nasprotju s tretjim odstavkom 36. člena tega zakona komisije ne obvesti o ravnanju funkcionarja v nasprotju s prvim odstavkom 36. člena tega zakona.

(15) Z globo od 400 do 4.000 evrov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa ali naročnika, ki komisiji v nasprotju s petim odstavkom 41. člena tega zakona ne posreduje seznama zavezancev.

(16) Z globo od 400 do 4.000 evrov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa oziroma organizacije iz prvega in drugega odstavka 47. člena tega zakona, ki v nasprotju s 47. členom tega zakona v roku, določenem v četrtem odstavku 86. člena tega zakona ne oblikuje in sprejme načrta integritete.

(17) Z globo od 400 do 4.000 evrov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti in nosilca javnih pooblastil kot nosilca izvajanja ukrepov iz akcijskega načrta za uresničevanje resolucije, ki v nasprotju s prvim odstavkom 53. člena tega zakona komisiji ne poroča o dejavnostih za uresničitev teh ukrepov.«

30. člen

78. člen se spremeni tako, da se glasi:

»78. člen
(prekrški pravnih oseb)

Z globo od 400 do 100.000 evrov se za prekršek iz tretjega, četrtega, petega, šestega, sedmega, osmega, devetega, desetega, enajstega, dvanajstega, trinajstega, štirinajstega, petnajstega, šestnajstega in sedemnajstega odstavka 77. člena tega zakona kaznuje nosilec javnih pooblastil ali druga pravna oseba javnega ali zasebnega prava, razen Republike Slovenije in lokalnih skupnosti.«.

31. člen

V četrtem odstavku 86. člena se besedna zveza »enega leta« zamenja z besedno zvezo »dveh let«.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

32. člen

(poročanje o omejitvah poslovanja)

Funkcionarji prvič poročajo organu, v katerem opravljajo funkcijo, o nazivu, matični številki in sedežu subjektov, s katerimi so oni in njihovi družinski člani v razmerju iz prvega odstavka 35. člena, v roku 30 dni od uveljavitve tega zakona.

33. člen

(poročanje o spremembah premoženjskega stanja)

(1) Zavezanci iz drugega odstavka 41. člena tega zakona, ki so svoje premoženje prijavili komisiji pred uveljavitvijo ZIntPK, komisiji v roku 120 dni od uveljavitve ZIntPK-A sporočijo spremembe premoženjskega stanja za obdobje od uveljavitve ZIntPK, to je od 5. junija 2010, pa do 31. decembra 2010, in sicer spremembe glede funkcije, dejavnosti oziroma lastništva iz sedme in osme alineje prvega odstavka 42. člena in vsako spremembo v premoženjskem stanju iz desete do šestnajste alineje prvega odstavka 42. člena tega zakona, ki presega 10.000 evrov.

(2) Zavezanci so v roku iz prejšnjega odstavka dolžni komisiji sporočiti tudi, da se jim se premoženjsko stanje ni spremenilo.

(3) Sporočanje sprememb premoženjskega stanja oziroma podatka, da do sprememb v premoženjskem stanju ni prišlo, se izvede preko enotnega elektronskega obrazca, dostopnega na spletnih straneh komisije. Obrazec obsega tudi možnost navedbe razloga povečanja premoženja.

(4) Sporočanje podatkov o premoženjskem stanju preko elektronskega obrazca, ki ga uvaja ta zakon, se omogoči najkasneje v roku štirih mesecev od uveljavitve tega zakona.

34. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

V praksi se je izkazalo, da so nekateri izrazi za potrebe ZIntPK v 4. členu tega zakona opredeljeni preozko, preširoko, v nasprotju z mednarodnimi standardi na področju omejevanja korupcije, predvsem pa v nekaterih primerih notranje nekonsistentno in nedoločno. Z novelo se te pomanjkljivosti odpravljajo.

K novi 5. točki: krog oseb, ki ji označuje izraz »zaposleni v javnem sektorju« se ustrezno prilagodi že obstoječi definiciji javnega sektorja v 4. točki. Obstoječa ureditev je namreč javni sektor definirala drugače kot pa zaposlene v javnem sektorju, zaradi česar je v praksi prihajalo do sporov v interpretacijah. Dosedanje omejevanje pojma zaposlenih v javnem sektorju zgolj na funkcionarje in javne uslužbence se je izkazalo za preozko, saj Komisiji onemogoča neposredno pridobivanje podatkov od oseb, ki delujejo v subjektih, odločilno povezanih z državo ali občinami in pogosto razpolagajo s pomembnimi informacijami, ki jih Komisija potrebuje pri opravljanju svojega dela.

K novi 7. točki: nabor oziroma krog družinskih članov ostaja nespremenjen, določba pa te osebe definira v razmerju do vseh možnih zavezancev oziroma naslovnikov ZIntPK in ne le v razmerju do funkcionarjev. Dosedanja določba je bila namreč podnormirana in v delu nejasna. Ob dosedanji opredelitvi pojma družinski član za potrebe ZIntPK npr. ni bilo jasno, koga šteti za družinske člane zavezancev za prijavo premoženja (ki niso le funkcionarji, ampak tudi določene druge osebe).

K novi 9. točki: ponovno gre za potrebo po notranji usklajenosti izrazoslovja in dometa posameznih izrazov. Obstoječa definicija je namreč poslovodne osebe definirala omejevala zgolj na subjekte z večinskim deležem države, obenem pa je v drugih definicijah (npr. točka 4) in v

nekaterih členih pravilno uporabila definicijo » večinski ali prevladujoč delež«. Ta nekonsistentnost se odpravlja.

K novi 10. točki: v obstoječi ureditvi je bila uradna oseba opredeljena zgolj s sklicem na definicijo uradne osebe v kazenskem zakoniku. To se je pokazalo kot neustrezno, saj je Kazenski zakonik pri opredelitvi tega pojma mestoma dvoumen, nekaterih funkcionarjev - tudi na lokalnem nivoju - sploh ne opredeljuje; mestoma pa je definicija preozka za potrebe preventivnega delovanja na področju korupcije. Tudi sicer sistemsko-pravno ni ustrezno, da se definicija v zakonu, ki ima primaren cilj preprečevanja korupcije in krepitev integritete, veže na kazensko zakonodajo. Uradna oseba je pomemben subjekt predvsem v zvezi z določbami o nasprotju interesov in o dolžnem izogibanju temu nasprotju - in pogosto ni vezana na kazenske sankcije - zato je primerno, da se pojem uradne osebe jasno in nedvoumno določi v matičnem predpisu, torej v ZIntPK. To je tudi pogosto priporočilo evalvacijskih poročil GRECO in OECD.

K novi 11. točki: obstoječa ureditev je imela dve pomanjkljivosti, ki sta iz vidika korupcijskih tveganj pomembni: nehote je izključevala postopke tajnega naročanja ter primere, ko naročniki za izvedbo posameznih dejanj v postopku javnega naročanja odplačno najamejo zasebno podjetje. Nejasnost definicije je bila očitna tudi iz precejšnjega števila vprašanj, ki so jih v zvezi s tolmačenjem, kdo so osebe, odgovorne za javna naročila, posamezniki pošiljali na Komisijo za preprečevanje korupcije, Ministrstvo za javno upravo in Ministrstvo za finance. Zaradi navedenega in zaradi povzročitve nesorazmernega posega, stroškov in administriranja glede na cilj nadzora nad temi osebami, ki mu določba zakona sledi, je bilo potrebno opraviti evalvacijo predpisa tudi v tem delu (na to napoljuje tudi Resolucija za normativno dejavnost). V zvezi z določbo 12. točke 4. člena ZIntPK in z njo povezano določbo 46. člena tega zakona, ki med zavezanca za javno objavo podatkov o premoženju vključuje tudi osebe, odgovorne za javna naročila, sta se odzvala tudi Varuh človekovih pravic in Informacijska pooblaščenka in apelirala, da se razmisli o uravnoteženosti posega in cilja, ki naj bi ga tak poseg upravičil. Določba 12. točke 4. člena, kot jo je zapisal in tolmačil zakonodajalec, se že v sedanjih vsebini naj ne bi nanašala na osebe, ki so sodelovale pri naročilih male vrednosti, a je določba zapletena do te mere, zato so delodajalci v seznam oseb, odgovornih za javna naročila, vpisovali tudi osebe, ki so sodelovale na javnih razpisih male vrednosti, te osebe pa so nato Komisiji skladno s 41. členom tega zakona (obveznost prijavljanja podatkov o premoženjskem stanju), pošiljale podatke o svojem premoženjskem stanju. Navedeno je povzročilo dodatne obremenitve, nepotrebne stroške in administriranje pošiljateljcem, njihovim delodajalcem in tudi KPK. Novelirana določba 12. točke 4. člena sedaj jasno določa, da osebe, odgovorne za javna naročila, niso osebe, ki sodelujejo v postopkih javnega naročanja male vrednosti, določba pa je konkretnješa tudi v opredelitvi zneska javnega naročila kot tistega zneska, ki ločuje zavezanca za prijavljanje podatkov o premoženju od ne zavezancev. Poleg navedenega je praksa pokazala, da je potrebno konkretizirati tudi vrste naročil oziroma nabav, s katerimi so povezane osebe, ki so odgovorne za javna naročila, in zaradi tega zavezanca sporočati podatke o premoženju KPK. Glede na to, da pri javnih naročilih v pomembnem delu oblikovanja teh naročil ali nabav lahko zaradi strokovnega poznavanja področij naročil ali nabav sodelujejo tudi osebe, ki niso zaposlene pri naročniku in ker ni bilo nikakršnega razumnega razloga za različno obravnavanje oseb, zaposlenih pri naročniku in tistih, ki z naročnikom sodelujejo kot zunanji sodelavci, je bilo potrebno tudi te osebe jasno določiti kot osebe, odgovorne za javna naročila, in s tem kot zavezanca za prijavo podatkov o premoženju KPK.

K novi 13. točki: sedanja ureditev je v nasprotju z mednarodnimi standardi (konvencije ZN, Sveta Evrope in OECDja), ter celo v nasprotju z v Sloveniji veljavnim Kodeksom ravnanja javnih uslužbencev nedovoljen zasebni koruptivni interes omejevala le na pridobitev premoženjske koristi, nepremoženjsko korist pa je izpustila. Novela sedaj to odpravlja in opredeljuje zasebnega interesa uradne osebe širi tudi na nepremoženjsko korist, saj ni nobenega razloga, da bi se ta interes omejeval zgolj na premoženjsko korist, političnim in poslovnim stikom pa so dodani tudi osebni stiki, ki so v praksi pogost temelj, na podlagi katerega uradna oseba zasleduje zasebni interes.

K novima 15. in 17. točki: v praksi se je izkazalo, da so pojmi, povezani z lobisti in interesnimi organizacijami, določeni nejasno oziroma preširoko, deloma pa celo jezikovno nesmiselno, saj se definiciji »lobiranja« in »lobista« sklicujeta ena na drugo »v začaranem krogu«. Poleg tega pa je s to ureditvijo zakon (nehote) monopoliziral lobiranje na odplačno dejavnost posameznikov (kar je podobno, kot če bi npr. zakon o pravnem postopku določil, da lahko pred sodiščem nastopa zgolj odvetnik, ne pa tudi sama stranka v postopku). Predvsem pa definicije ne odražajo dejstva, da je lobiranje v osnovi vplivanje civilne oziroma zasebne iniciative oziroma interesa na odločanje oziroma delovanje javnega sektorja. Komisija je v zvezi z lobiranjem prejemala najrazličnejša vprašanja, iz katerih je razvidno, da je sistem lobiranja podnormiran in preveč neživiljenjski. Izkazalo se je tudi, da ni primerno omejiti dejavnosti lobiranja zgolj na registrirane lobiste, ampak je v določenih primerih smotno dovoliti lobiranje tudi osebami, ki niso registrirane, če pri tem delujejo kot predstavnik interesne organizacije. Po novem se torej ločujejo registrirani lobisti, ki smejo edini opravljati dejanja lobiranja za plačilo, in pa neregistrirani lobisti, ki delujejo v interesu svoje organizacije (bodisi kot zaposleni v organizaciji ali pa kot zakoniti zastopniki ali izvoljeni predstavniki te interesne organizacije). Opredelitev interesne organizacije pa po novem poudarja, da so to pravne osebe zasebnega prava, s čimer bo postalo jasno, da niso vmesna vprašanja županov ali drugih subjektov iz javnega sektorja, ali smejo za svojo občino oziroma organizacijo »lobirati« pri npr. pristojnem ministru. Pomembno pa je, da tovrstna nova opredelitev lobiranja v večji meri sledi izkušnjam iz ureditvam v tujini in omogoča realno nadziranje tega področja s strani Komisije s tem, da njene aktivnosti usmerja v transparentnost lobiranja in nadzor nad lobiranjem kot dejavnostjo in šele posledično na lobiste (ki pa se lahko pojavljajo v različnih oblikah).

K 2. členu:

Ni razumnega razloga za ureditev, da lahko komisija predlaga vladi in državnemu zboru samo spremembe obstoječih zakonov, ne pa tudi sprejema novega zakona, saj je tveganje za korupcijo še večje, če nekaj sploh ni urejeno, kot pa, če bi bilo lahko s spremembo predpisa urejeno drugače ali boljše. Tudi slab zakon ima neke možnosti kontrolnih mehanizmov, komisija pa mora imeti možnost predlagati tudi, da se s sprejemom predpisa uredi neko področje, ki še sploh ni normirano.

Dopolnitev drugega odstavka je nujna in potrebna za zagotovitev celovitosti in popolnosti podatkov o obravnavanih slovenskih državljanih v tujini zaradi korupcijskih kaznivih dejanj. Poleg tega je določba 12. člena ustrezno dopolnjena s pristojnostjo oziroma nalogo komisije, da poleg spremljanja področja mednarodne korupcije spremlja in analizira tudi podatke o domači korupciji. Čeprav bi bilo mogoče te naloge komisije izvesti iz samega duha zakona in mandata komisije, je praksa vendarle pokazala, da določeni organi nadzora in pregona različno interpretirajo to določbo. Predlog novele te dvome odpravlja, hkrati pa omogoča, da v duhu dobrega in potrebne sodelovanja ključnih organov na področju omejevanja korupcije v Republiki Sloveniji - Komisije, Policije in Državnega tožilstva - ti med sabo sklenejo sporazum o načinu izmenjave omenjenih podatkov.

K 3. členu:

Temeljni namen spremenjenega 13. člena je v jasni določitvi postopkov Komisije v primeru suma korupcije. Pristojnosti Komisije se v tem delu v ne širijo pomembno od ustaljene prakse, je pa nova ureditev bolj določna, z ustreznimi pravnimi jamstvi posameznikov, predvsem pa od Komisije zahteva tudi objektivno in transparentno ravnanje z postopki obravnavanja sumov korupcije na posamični ali sistemski ravni. Nova, določnejša ureditev je ključna tudi zaradi izogiba različnih ustavno-sodnih sporov, s katerimi se sedaj Komisija sooča pri izvajanju svojih pristojnosti, ki v tem delu niso jasno zakonsko opredeljene.

Sedanji 13. člen Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije po vzoru starega ZPKor ureja temeljni akt, ki ga komisija izdaja po zaključku svojih, to je načelno mnenje. Ureditev, skladno s katero lahko komisija na podlagi veljavne določbe 13. člena ZIntPK načelna mnenja izdaja tudi v zvezi s čisto konkretnimi dogodki in ravnanji, je nelogična, saj naj bi načelna mnenja obravnavala vprašanja načelne (sistemske) narave, ne pa konkretnih zadev.

Predlog novega 13. člena ZIntPK sledi izoblikovanemu stališčem v praksi (o načelnih mnenjih Komisije se je izreklo tudi Ustavno sodišče RS) in tudi na zakonski ravni sistematično razmejuje: 1) stališča, ki jih komisija zavzema do sistemskih problemov (to so načelna mnenja) in 2) stališča, v katerih se komisija opredeljuje do ravnanj v konkretnih primerih (to so ugotovitve komisije o konkretnem primeru). Predlagani novi 13. člen jasno, sistematično in notranje usklajeno določa naloge in pristojnosti komisije v postopkih, ki jih vodi zaradi suma koruptivnega

ravnanja, kršitve predpisov o nasprotju interesov, omejitvi poslovanja ali o lobiranju ali zaradi ocene in posledično odprave posamičnih ali sistemskih korupcijskih tveganj ali kršitev etike in integritete javnega sektorja.

Ureditev, po kateri se lahko komisija primarno ukvarja z dogodki oziroma ravnanji in ne z osebami, ostaja nespremenjena (komisija tudi dalje ne ugotavlja odgovornosti posameznikov).

V spremenjenem 13. členu se jasno določajo sprožilni mehanizmi postopka pred komisijo: lastna pobuda komisije, prijava s strani pravne ali fizične osebe in zahteva s strani v drugem odstavku taksativno naštetega kroga državnih institucij.

Obveznost komisije, da osnutek svojih ugotovitev pošlje obravnavanemu subjektu (kadar je ta določen ali vsaj določljiv), ki se ima pravico izreči o teh ugotovitvah, ostaja nespremenjena; skrajšan je le rok, v katerem lahko te osebe komisiji pošljejo svojo izjavo (iz 14 na 7 delovnih dni), kar sledi načelu hitre in učinkovite obravnave zadev s strani Komisije.

Komisija svoja načelna mnenja in ugotovitve objavlja na spletnih straneh in na drug primeren način. Pri tem lahko obdeluje v zakonu taksativno našete osebne podatke posameznika (ime, priimek, funkcijo, položaj in zaposlitev). Veljavna ureditev, po kateri v načelnih mnenjih Komisije ne sme biti osebnih podatkov, Komisiji v javno odmevnih primerih dejansko onemogoča izdajanje načelnih mnenj (ob upoštevanju široke opredelitve pojma osebnega podatka v Zakonu o varstvu osebnih podatkov, Ur. l. RS, št. 94/07 – UBP1, dalje ZVOP-1) oziroma jo postavlja v čuden položaj, ko mora skrivati podatke o osebah, čeprav širša javnost ve, za koga gre. Poleg tega osebni podatki, povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, niso varovani osebnih podatki, ampak informacija javnega značaja (prim. tretji odstavek 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Ur. l. RS, št. 51/2006-UPB2 in 117/2006 – ZDavP-2).

Z novim 13. členom se uzakonjajo in podrobneje določajo kriteriji za izvajanje prakse Komisije, da o svojih ugotovitvah o spornem ravnanju posameznika obvesti predstojnika oziroma organ, ki je pristojen za imenovanje in razrešitev obravnavanega posameznika, ki mora izvesti ustrezne ukrepe; na novo pa komisija pridobiva možnost predlagati razrešitev funkcionarja ali uradnika na položaju v primeru, ko ugotovi hujše koruptivno ravnanje. Predlog za razrešitev je za pristojni organ neobvezen, mora pa se o njem izreči v roku 30 dni.

K 4. členu:

Z novim 13.a členom Komisija dobiva formalno pristojnost od pristojnih organov oziroma oseb zahtevati izvedbo strokovnega oziroma drugega ustreznega nadzora ali disciplinskega postopka. Zahteva Komisije ni obvezujoča, saj jo pristojni subjekt lahko zavrne, mora pa Komisiji sporočiti razloge za to zavrnitev. Dejstvo je namreč, da cilji, ki jih zasleduje ZIntPK, v primeru ugotovljenih nepravilnosti zahtevajo ustrezno ravnanje vseh organov iz javnega sektorja. Dokler integriteta tega sektorja ni samoumevna oziroma ustrezen odziv teh organov ni spontan in razumljiv sam po sebi, mora imeti Komisija možnost, da pristojnim organom predlagal izvedbo nadzora. Po dosedanji ureditvi je domet Komisije omejen le na javno predstavitev ugotovljenih dejstev, kar je z vidika ciljev in namena ZIntPK pomembna pristojnost, ki pa ima predvsem generalno - preventivne učinke. Dodatna pristojnost, ki jo uvaja 13.a člen, pa bo imela tudi specialno – preventiven učinek, poleg tega, da bo seveda okrepila tudi generalno-preventivnega. Nova določba je toliko bolj pomembna in potrebna, ker se v praksi dogaja, da posamezni organ, ki ga komisija opozori na nepravilnosti, ne odzove z vsebinsko in argumentirano obrazložitvijo, zakaj ne ukrepa ob ugotovljenih nepravilnostih, ampak komisiji zgolj odgovori, da ta nima prisotnosti predlagati posameznih postopkov nadzora. Povedano drugače: omenjeno novo pooblastilo ne pomeni posega v pristojnosti drugih organov, pomeni pa, da so drugi organi v primeru nepravilnosti, ki jih ugotovi komisija, dolžni vsebinsko odgovoriti na predlog komisije. S tem razmeroma milim institutom se zasleduje in dosega pomembna krepitev odgovornosti pristojnih in uradnih oseb ter funkcionarjev pri prevzemanju odgovornosti za vodenje in nadzor nad integriteto lastne organizacije oz. institucije.

K 5. členu:

Dopolnitev besedila z besedno zvezo brez DDV je sistemsko bolj enotna za naročnika in verjetnost napak je v tem primeru manjša.

Z novim petim odstavkom 14. člena se odpravljajo težave, ki so se v praksi pojavile v zvezi z obvezno vključitvijo protikorupcijske klavzule v pogodbe. Na težave je opozorilo Ministrstvo za finance glede nekaterih tipov finančnih pogodb, ki jih sklepa Republika Slovenija v mednarodnem finančnem okolju in pri katerih vključitev protikorupcijske klavzule ni mogoča, niti primerna. Nova ureditev v določenih primerih omogoča tudi sklenitev pogodbe brez vključene protikorupcijske klavzule, in sicer na podlagi predhodno pridobljenega dovoljenja komisije, ki se slej ko prej javno objavi na spletni strani komisije (s tem se zagotavlja poenotena praksa komisije pri izdajanju teh dovoljenj ter vzpostavlja tudi nadzor javnosti nad odločanjem komisije in doslednostjo pri obravnavanih predlogih).

Nov šesti odstavek 14. člena zahteva obvezno pridobitev podatkov o lastništvu ponudnika in podatkov o morebitnem tihem družbeništvu, fiduciarnem lastništvu ter obstoju opcijskih in terminskih pogodb. Ti podatki niso javne narave in so namenjeni izključno izvajanju nadzorne funkcije komisije zaradi preprečitve korupcijskih tveganj. Če ponudnik predloži lažno izjavo oziroma da neresnične podatke, ima to za posledico ničnost pogodbe. Gre za eno pomembno dopolnitev k obstoječemu zakonu, ki je glede na stanje v Republici Sloveniji tudi bo po analizah in ugotovitvah ne samo komisije, ampak tudi drugih nadzornih organov (UVK, Državna revizijska komisija) izrazitega pomena za preprečevanje korupcije. Poleg tega se na ta način zapolnjuje vrzel, ki je nastala s tem, ko obstoječi zakon predpisuje vrsto omejitev poslovanja med naročniki v javnem sektorju na eni strani in med funkcionarji ter njihovimi družinskimi člani na drugi strani, obenem pa komisiji in drugim nadzornim organom ne nudi orodja (razen v kazenskih postopkih, ki pa so ultima ratio in primarno represivnega, ne preventivnega značaja), da bi dejansko preverjale, ali ni prišlo do obida teh omejitev skozi tihе družbenike in lastništva v off shore državah.

K 6. členu:

S predlogom se Komisiji zagotavlja zakonita možnost, da pridobi in vpogleda v evidence oziroma dokumentarno gradivo državnih organov, ki vodijo postopke iz svoje pristojnosti in na ta način sproti oziroma v razumno kratkem času od prejema prijave ali z lastno dejavnostjo ugotovljenega suma koruptivnega ravnanja, preveri utemeljenost prijavljenih navedb oziroma lastnih ugotovitev. Hkrati se z možnostjo vpogleda v dosjeje oziroma dokumentarno gradivo neposredno pri posameznemu organu zmanjša nepotrebno fotokopiranje ter pisno, časovno zamudno pojasnjevanje obstoja ali neobstoja dokumentarnega gradiva ali v prijavi očitanih kršitev dolžnostnega ravnanja, saj Komisija odbere in zahteva posredovanje oziroma kopiranje le tiste dokumentacije in podatkov, ki so pomembni za potrditev oziroma degradacijo suma korupcije. Poudariti je potrebno, da je to pooblastilo Komisija že imela na podlagi prej veljavnega Zakona o preprečevanju korupcije, v ZIntPK pa je bilo izpuščeno, čeprav v preteklosti ni bilo nikoli pravno ali praktično problematizirano. Glede na določbo veljavnega prvega odstavka je sedanjí rezultat zgolj v tem, da se povečuje birokratizacija pridobivanja podatkov, ki mora sedaj potekati po pisni poti. Obenem pa obstoječa ureditev tudi onemogoča Komisiji, da bi se v določenih primerih hitro odzvala in pridobila oziroma zavarovala dokumentacijo na licu mesta.

S predlogom se z namenom zagotavljanja ustreznih pooblastil Komisije za učinkovito izvajanje njenih zakonskih nalog možnost vabljenja širi tudi na bivše zaposlene in predstojnike oziroma odgovorne osebe organizacij, ki jim je podeljeno javno pooblastilo kar pomeni, da izvajajo naloge in postopke javnega pomena in v javno korist pri čemer po dosedanjih izkušnjah in ugotovitvah nemalokrat prihaja do zlorab ali drugih kršitev dolžnostnega ravnanja, ki jih Komisija ne more celovito oziroma pravilno ugotoviti in razjasniti brez pojasnil in informacij s katerimi razpolagajo in jih komisiji lahko dajo le zakoniti zastopniki oziroma odgovorne osebe teh organizacij. Ker se postopki ugotavljanja in preiskovanja sumov koruptivnega ravnanja pogosto nanašajo tudi na dogodke in ravnanja bivših zaposlenih oseb v javnem sektorju ter bivših odgovornih oseb v organizacijah z javnimi pooblastili, je za uspešno izvajanje zakonskih nalog komisije in s tem uresničevanje javnega interesa neizogibno, da se bivše zaposlene lahko vabi pred Komisijo vsaj dve leti po prenehanju njihovega dela v javnem sektorju

oziroma statusa zakonitega zastopnika ali odgovorne osebe v organizacijah z javnim pooblastilom.

Namen vabljenja oseb in njihovega podajanja odgovorov ter pojasnil pred Komisijo je ugotavljanje dejanskega stanja obravnavane zadeve iz pristojnosti Komisije, ne pa ugotavljanje konkretne individualne odgovornosti vabljenih oseb. Iz tega razloga je v izogib dvomom o razliki med statusom in pravnim položajem vabljenih oseb v upravnih postopkih, potrebno namen in način vabljenja v sui generis postopku pred Komisijo jasno opredeliti ter izvajati izključno po Zakonu o integriteti in preprečevanju korupcije. Predlagana določba ureja namen in način vabljenja z izrecnim zakonskim poukom o pravici vabljenih oseb do pravnega zastopnika ter pravici, da ne odgovarja na vprašanja Komisije, če bi z odgovori sebe ali svojega družinskega člana spravila v znatno premoženjsko škodo ali v kazenski pregon. Predlagana ureditev vabljenim osebam zagotavlja predvidljivost in s tem pravno varnost. Obenem pa nedvoumno določa postopke vabljenja, ki se po sedanjih ureditvi, ki temelji na subsidiarni uporabi določb ZUP, vodijo po zakonu o splošnem postopku, ki pa je vsaj v tem delu neprimeren za postopke Komisije, na kar je že ob sprejemu zakona opozarjala tudi stroka in iz česar so nastali tudi nepotrebni ustavno-sodni spori.

K 7. členu:

Komisija za preprečevanje korupcije pri izvajanju svojih nalog in pristojnosti naleti tudi na področja, o katerih sama nima dovolj znanj oziroma nima strokovnih kapacitet, ki so potrebne za uspešno dokončanje postopka ali naloge. Nov 16.a člen daje komisiji možnost, da v takih primerih pridobi zunanje strokovno mnenje, pri čemer je z določbo 2. odstavka ustrezno poskrbljeno tudi za zavarovanje podatkov Komisije. Ta možnost bi z ustrezno interpretacijo obstoječih določb obstajala že sedaj, vendar je pomemben predvsem drugi odstavek, ki tovrstne strokovnjake posebej zavezuje k varovanju podatkov in informacij, s katerimi se seznanijo pri svojem delu za komisijo in predpisuje tudi učinkovito sankcijo - globo - za primere kršitve tega zaupnega razmerja.

Z novim 16.b členom se tudi v ZIntPK dodaja možnost premestitve (sekundiranja) posameznikov iz drugih državnih institucij (policije, računskega sodišča, državne revizijske komisije, davčne uprave ipd.) na začasno delo v komisijo. Določba sledi splošnemu trendu povezovanja med pristojnimi institucijami, ki postaja nujno v boju zoper različne odklonske pojave, vključno s korupcijo.

K 8. členu:

Zaradi zagotavljanja maksimalno pravnega in racionalnega poslovanja in delovanja komisije, predvsem pa zaradi zagotavljanja verodostojnosti in visoke stopnje integritete tudi s strani same komisije, se določa obveznost izvedbe notranje revizije. Revizijo je treba izvesti najmanj vsake tri leta, lahko pa tudi pogosteje. Dejstvo je namreč, da komisija - in še prej urad - od svojega obstoja dalje (8 let) nikoli ni bila predmet zunanje ali notranje revizije.

K 9. členu:

Obstoječo ureditev po prvem odstavku 23. člena je potrebno dopolniti, ker je nezadostna v tem, da omogoča prijavo - in s tem povezano zaščito prijaviteljev - korupcije pravnih subjektov javnega in zasebnega prava ter zaposlenih v javnem sektorju; je pa pomanjkljiva, ker ne opredeljuje prijave za fizične osebe, ki opravljajo določeno dejavnost (npr. odvetniki, notarji, zdravniki, lobisti, ...). Nadaljnja sprememba pa je predlagana, da se prepreči neželena povratna informacija prijaviteljem, ki pogosto komunikacijo s Komisijo le na podlagi lastne volje. S tega vidika je primerno, da se povratne informacije o postopku in ukrepih vežejo na izraženo voljo prijavitelja. Poleg upoštevanja interesa in volje prijaviteljev se s predlagano dopolnitvijo zmanjšujejo tudi administrativne obremenitve in stroški Komisije. S spremembo drugega odstavka se zagotavlja možnost uspešnega vodenja in zaključka postopkov preiskav sumov koruptivnega ravnanja in s tem učinkovitejša uresničevanja javnega interesa.

K 10. členu:

S predlaganimi spremembami 26. člena se vzpostavlja bolj transparenten, pravičen in enakopraven sistem v zvezi z opravljanjem dodatne dejavnosti s strani poklicnih funkcionarjev. Trenutno je ureditev namreč takšna, da lahko poklicni funkcionarji brez omejitev in možnosti nadzora opravljajo številne dejavnosti, pri katerih je zelo verjetno, da bo prišlo (in tudi prihaja) do očitnega nasprotja interesov in zasledovanja zasebnih interesov.

Po predlagani novi ureditvi lahko poklicni funkcionarji brez omejitev poleg svoje funkcije izvajajo športno in publicistično dejavnost, vodijo kmetijo in upravljajo z lastnim premoženjem.

Kadar poklicni funkcionar izvaja pedagoško, znanstveno, raziskovalno, umetniško in kulturno dejavnost, pa mora o tem dejstvu obvestiti Komisijo, ki lahko uvede postopek ocene nezdružljivosti funkcije in funkcionarju prepove opravljanje dodatne dejavnosti oziroma mu naloži ustrezne pogoje in omejitve. Komisija lahko funkcionarju pod pogoji iz tega člena dovoli tudi opravljanje druge pridobitne dejavnosti.

Novost, ki jo prinaša predlagana sprememba, je tudi ta, da lahko Komisija dovoljenje za opravljanje dejavnosti z omejitvami iz tretjega odstavka oziroma dovoljenje iz četrtega odstavka tudi preklic, če funkcionar ne spoštuje predpisanih omejitev in pogojev, in o tem obvesti organ, pristojen za imenovanje in razrešitev funkcionarja, ki mora zoper funkcionarja izvesti ustrezne ukrepe.

K 11. členu:

Kljub določbi 26. in 27. člena, kjer ZIntPK ureja različne oblike nezdružljivosti opravljanja funkcije s pridobitno dejavnostjo, članstvom, oziroma dejavnostjo upravljanja, nadzora ali zastopanja, se v praksi pojavljajo situacije, ko funkcionar kljub zakonski prepovedi - potem ko že opravlja svojo (javno) funkcijo prične opravljati neko drugo nezdružljivo dejavnost, funkcijo ali članstvo. Za te primere je nujno potrebno urediti roke za odpravo nezdružljivosti. Sedaj veljavni 28. člen ZIntPK ureja zgolj primere, ko se funkcionar s pričetkom opravljanja javne funkcije znajde v situaciji, v kateri opravlja nezdružljivo dejavnost/ članstvo/funkcijo, ker jo je (legitimno) opravljal pred začetkom opravljanja javne funkcije, dopolnjeni prvi odstavek 29. člena pa ureja tudi ostale primere, ki lahko nastopijo v praksi.

K 12. členu:

Določba ZIntPK, ki nalaga Komisiji vodenje seznama subjektov, za katere veljajo omejitve poslovanja skladno s 35. členom ZIntPK (v nadaljevanju: seznam subjektov), je povzeta po prej veljavni ureditvi, ko so bile omejitve poslovanja zasnovane na način, da naročnik, ki je posloval po predpisih o javnem naročanju, ni smel poslovati s poslovnimi subjekti, v katerih so bili udeleženi funkcionarji, oziroma njihovi družinski člani. Omejitve poslovanja niso bile zasnovane v razmerju med organom, v katerem funkcionar opravlja svojo funkcijo, in poslovnim subjektom, v katerem je funkcionar oziroma njegov družinski član udeležen, kot je to urejeno v sedaj veljavnem ZIntPK, temveč v razmerju med vsemi naročniki, ki so poslovali po predpisih o javnem naročanju in katerim koli funkcionarjem. V luči tako zasnovanih omejitev poslovanja je bilo potrebno vzpostaviti enoten in vsem dostopen seznam poslovnih subjektov, saj noben naročnik s takim poslovnim subjektom ni smel sklepati poslov. Glede na to, da je koncept omejitev poslovanja spremenjen, ni razumnega razloga, zakaj naj bi Komisija od vseh funkcionarjev zbiral podatke in jih javno objavljala na spletnih straneh. Edini, ki mora biti seznanjen z omejitvami poslovanja, je namreč organ, v katerem funkcionar opravlja funkcijo. Razlogi, ki narekujejo spremembo 35. člena, so tudi naslednje pomanjkljivosti: ZIntPK ne vsebuje (prehodne) določbe, ki bi funkcionarjem po uveljavitvi ZIntPK nalagala posredovanje podatkov, potrebnih za vzpostavitev seznama subjektov. Komisiji je zato o omejitvah poslovanja v zadnjih treh mesecih (po tem, ko je funkcionarje pozivala preko organov, v katerih ti opravljajo svojo funkcijo) poročalo okrog 1600 funkcionarjev (od približno 6000 funkcionarjev). ZIntPK ne vsebuje določbe, ki bi občinam nalagala dolžnost poročanja Komisiji o občinskih svetnikih, ki skladno z ZIntPK niso več zavezanci za poročanje premoženjskega stanja, kar pomeni, da Komisija ne razpolaga s podatki, kdo sploh so zavezanci za poročanje o omejitvah poslovanja, zato bi morala s pozivom po 16. členu ZIntPK od vsake občine pridobiti najprej podatke o občinskih svetnikih, da bi lahko ugotavljala, kateri funkcionarji so, oziroma še niso poročali. Seznam poslovnih subjektov, ki ga je dolžna voditi Komisija, bo sestavljen na podlagi podatkov, ki jih Komisija

poročajo zavezanci sami. To pomeni, da ne bo nujno točen, če vsi zavezanci ne bodo poročali popolnih in točnih podatkov. Glede na široko definicijo družinskih članov, vsebovano v 7. točki 4. člena ZIntPK, Komisija ne more v celoti preverjati točnosti seznama (zunajzakonska skupnost ni podatek iz uradne evidence, posamezniki pa, tudi če dejansko živijo v zunajzakonski skupnosti, niso nujno evidentirani v skupnem gospodinjstvu ...). Če Komisija ne more zagotoviti točnega in popolnega seznama, na katerega se bodo lahko zanesli naročniki, ko bodo vodili postopke javnega naročanja, se postavlja vprašanje smiselnosti vzpostavitve in obstoja takega seznama. ZIntPK ne vsebuje določbe, ki bi funkcionarjem nalagala poročati o spremembah, ki se tičejo seznama poslovnih subjektov, temveč zgolj obvezo, da poročajo v 30. dneh po nastopu funkcije.

K 13. in 14. členu:

Z novim tretjim odstavkom 37. člena se zagotavlja prepoved pridobivanja kakršnekoli premoženjske koristi zase ali za svoje družinske člane s strani poslovnih oseb proračunskih uporabnikov v času poslovanja. Taka določba je smiselna in potrebna, glede na to, da gre za osebe, ki upravljajo z javnim premoženjem in so bile sedaj - v nasprotju z klasičnimi funkcionarji - izvzete iz tovrstne omejitve, kljub temu da prav na področju poslovanja javnih podjetij oz. podjetij v večinski državni lasti obstajajo realna korupcijska tveganja.

K 15. členu:

Ker komisija predlaga spremembo 46. člena ZIntPK, ki ureja javnost podatkov in ker so se v praksi že pokazale velike težave pri obveznosti poročanja oseb, odgovornih za javna naročila, se s predlagano spremembo 41. člena uvaja racionalnejše ureditev obveznosti poročanja zavezancev komisiji o premoženjskem stanju. Predlagana sprememba bo olajšala delo zavezancem, hkrati pa tudi zmanjšala administrativna opravila komisije, predvsem pri tistih javnih uslužbencih, ki imajo sodelovanje v postopkih javnega naročanja določeno kot obveznost v pogodbi o zaposlitvi ali na kakšni drugi podlagi (npr. pooblastilu) vsakodnevno sodelujejo v teh postopkih in so morda hkrati udeleženi celo v več postopkih javnega naročanja. V veljavni ureditvi v povezavi z osebami, odgovornimi za javna naročila ni mogoče definirati, kaj pomeni »obdobje opravljanja javne funkcije oziroma dejavnosti.« Razlaga, ki gre v tej smeri, da bodo morale odgovorne osebe za javna naročila komisiji sporočati podatke o premoženjskem stanju ob začetku in ob koncu vsakega postopka javnega naročanja, ki zapade v opredelitev iz 11. točke 4. člena ZIntPK in pri katerem bodo udeležene, je izrazito neživiljenjska in tudi birokratska, saj terja vlaganje precejšnje energije tako s strani oseb, odgovornih za javna naročila, kot tudi komisije. Sedanja ureditev številčno največjo skupino zavezancev, torej osebe, odgovorne za javna naročila, glede dinamike dolžnega sporočanja podatkov o dohodkih in premoženju, postavlja v precej slabši položaj od ostalih zavezancev, ki so podatke o premoženjskem stanju dolžni sporočiti ob nastopu in prenehanju funkcije, vmes pa sporočajo le spremembe. Predlagana rešitev to neenakost odpravlja in za osebe, odgovorne za javna naročila, vzpostavlja dolžnost poročanja o premoženjskem stanju 1x letno (med 1. in 31. januarjem), in sicer le, če so v preteklem koledarskem sodelovale vsaj v enem postopku javnega naročanja, ki ni bil zgolj male vrednosti. Te osebe niso dolžne poročati o spremembah premoženjskega stanja, prav tako za njih je pride v poštev določba o javni objavi podatkov o premoženjskem stanju.

K 16. in 17. členu:

Ker je v 42. členu manjkal naslov stalnega prebivališča, kljub temu, da ima Komisija obveznost, da ta podatek vodi v svoji evidenci iz 76. člena ZIntPK, se je v praksi dogajalo, da osebe pri poročanju podatka niso sporočale Komisiji. Naknadno ugotavljanje naslova stalnega prebivališča predstavlja za Komisijo dodatno administrativno opravilo.

Zaradi definicije »letni dohodki, ki so osnova za dohodnino«, Komisija od pristojnega organa ne more pridobiti vseh oziroma popolnih podatkov o obdavčljivih dohodkih, po zakonu, ki ureja dohodnino. Na ta način so izpadli dohodki o cedularnih obdavčitvah. Komisija iz razloga popolnega nadzora nad premoženjskim stanjem potrebuje za izvajanje zakonskih nalog vse podatke, ki jih upravljavec uradne evidence vodi. Iz enakega razloga je predlagamo tudi alineja, da lahko zavezanec poroča dohodkih, ki jih nabor podatkov iz 42. člena ne zajema.

Zaradi spremembe devete alineje prvega odstavka 42. člena je potrebno ustrezno spremeniti način in obliko posredovanja podatkov, saj novi nabor podatkov, ki jih bo pridobila in obdelovala komisija ni v celoti vsebovan v dohodninski odločbi.

K 18. členu

Lobisti niso zavezanci za nadzor nad premoženjskim stanjem, zato ni razloga, da določba tretjega odstavka 44. člena vključuje lobiste. S predlagano spremembo se odpravlja redakcijska napaka v zakonu.

K 19. členu:

Najpomembnejša sprememba v 46. členu je izvzem oseb, odgovornih za javna naročila, iz sistema javne objave podatkov o premoženjskem stanju. Obveznost javne objave osebnih podatkov oseb, odgovornih za javna naročila (praviloma so to javni uslužbenci), je v praksi dvignila izjemno veliko pravo in angažirala poleg komisije tudi druge institucije, predvsem Informacijskega pooblaščenca in Varuha človekovih pravic. Taka ureditev je namreč nesorazmerna in da se z njo ne zasleduje razumnega, z ustavnim ciljem povezanega razloga. Obenem pa tudi Komisija ugotavlja, da tovrstna javna objava podatkov za to kategorijo zavezancev - glede na sistem javnih naročil v RS - ne prinaša resnih preventivnih rezultatov, ampak je predvsem izraz t.i. anti-korupcijske birokracije.

Na navedeno nesorazmernost je pristojno ministrstvo opozoril npr. Informacijski pooblaščenec, ki ocenjuje, da pomeni javna objava podatkov o premoženju oseb, odgovornih za javna naročila, nesorazmeren poseg v zasebnost teh oseb, četudi je omejena na objavo podatkov o dohodkih in premoženju, ki je bilo pridobljeno obdobju opravljanja javne funkcije oziroma dejavnosti in še eno leto po prenehanju opravljanja funkcije oziroma dejavnosti. Medtem ko funkcionarji, uradniki na položaju in poslovodne osebe na podlagi lastne odločitve in po svoji volji sprejmejo določen (časovno omejen) javnopravni mandat in se ob tem zavedajo, da bo stopnja odprtosti in javnosti njihovega delovanja in tudi osebnosti vključno s premoženjskim stanjem za čas opravljanja funkcije višja, so osebe, odgovorne za javna naročila, v večini primerov »navadni« javni uslužbenci, ki jim je sodelovanje v postopkih javnega naročanja dodeljeno kot delovna obveznost. Če je ta obveznost trajne narave, so te osebe torej primorane biti izpostavljene javnosti skozi daljše časovno obdobje, teoretično celo skozi celotno obdobje svoje zaposlitve (lahko tudi 30 let in več). Po oceni Informacijskega pooblaščenca je ureditev, ki dopušča take situacije, v nasprotju s 35. členom Ustave RS, ki varuje posameznikovo pravico do zasebnosti, in tudi v nasprotju z 38. členom Ustave RS, ki zagotavlja varstvo osebnih podatkov in prepoveduje uporabo osebnih podatkov (kar so tudi podatki o premoženju posameznika) v nasprotju z namenom njihovega zbiranja.

Splošno pravilo pri obdelavi osebnih podatkov je načelo sorazmernosti. Če ima upravljavec zbirke osebnih podatkov teh podatkov preveč, govorimo o t.i. podatkovnem onesnaženju (ang. data pollution), ko obdelava večje količine podatkov ne doseže zelenih ciljev, temveč povzroča administrativne ovire in nepregledno procesiranje podatkov. Takšno situacijo ustvarja tudi veljavna ureditev (Komisija za preprečevanje korupcije je npr. samo od Ministrstva za notranje zadeve prejela seznam s 600 posamezniki, ki v tem ministrstvu delajo na javnih naročilih), zato jo je potrebno ustrezno popraviti.

Predlagana ureditev nadalje odpravlja pomanjkljivost veljavne določbe tega člena ZIntPK, v kateri ni opredeljeno, kako dolgo naj bodo podatki o zavezancih, ki se javno objavljajo, objavljeni na spletni strani komisije.

Poleg tega se črta določba o objavi letnih dohodkov, ki so osnova za dohodnino (v nadaljevanju: dohodninski podatki). V skladu z načelom prepovedi retroaktivnosti sme komisija javno objaviti samo podatke o premoženjskem stanju zavezancev, ki je bilo pridobljeno od uveljavitve zakona naprej, to je od 5. junija 2010 dalje. Pristojni davčni organ (za večino dohodninskih podatkov) ne razpolaga s podatki na mesečni ravni, temveč zgolj na letni ravni, zaradi česar komisija prvo leto za nobenega zavezanca ne more objaviti dohodninskih podatkov, nato pa bi

lahko objavljala samo za tiste zavezanke, ki so svojo funkcijo nastopili 1.1. v letu. Če je npr. župan svojo funkcijo nastopil po zadnjih lokalnih volitvah dne 1.11.2010, bi bilo nesorazmerno in v nasprotju z načelom retroaktivnosti, če bi komisija objavila njegove dohodninske podatke za celo leto 2010. Enako velja tudi po prenehanju funkcije, če se ta ne izteče 31.12. v letu. Sicer pa se s to določbo ne posega v pravico javnosti do dostopa do podatkov o prihodkih iz naslova opravljanja javne funkcije, saj le-ti predstavljajo informacijo javnega značaja, ki jo lahko vsak posameznik pridobi od organa, ki s tem podatkom razpolaga skladno z določbami zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja. Za uresničevanje preventivnega delovanja pri preprečevanju korupcije javna objava dohodninskih podatkov ni nujna, ampak te podatke potrebuje le komisija za izvajanje nadzora nad premoženjskim stanjem.

K 20. in 21. členu:

Določba 47. člena ureja dolžnosti sprejemanja načrtov integritete v državnih organih, lokalnih skupnostih, javnih agencijah, javnih zavodih in javnih skladih, pri čemer predlagana dopolnitev omogoča uvajanje načrtov integritete tudi v subjektih drugih statusnih oblik, ki opravljajo dejavnost javnega pomena in upravljajo z javnim premoženjem, upoštevaje izpostavljenost tveganjem korupcije ter namen in cilje zakona. Pereča kriza ter z njo povezano zaostrovanje tržnih in socialnih razmer, ugotovitve o finančni nedisciplini in drugih odklonskih pojavih pri upravljanju zadev javnega pomena namreč narekujejo potrebo po zakonski podlagi za prožnejše prilagajanje kontrolnih mehanizmov, povezanih v načrt integritete, novim statusnim oblikam upravljanja z javnim premoženjem. Predlagana dopolnitev torej v nobenem pogledu ne posega v siceršnjo svobodo statusnega prilagajanja ekonomskim in socialnim razmeram. Predlogi sprememb s poenoteno rabo pojma »zavezanci za izdelavo načrtov integritete« so zgolj pojasnjevalne narave, služijo določnosti in ekonomičnosti zakonskega besedila v 48. členu.

Predlog sprememb 48. člena so rezultat spoznanj v postopku priprave in izdelave vzorčnih načrtov integritete, ki jih komisija v skladu z 12. členom ZIntPK že pripravlja skupaj s predstavniki institucij, o vzrokih, ki jih v pripravah na zakonodajni postopek ni bilo mogoče predvideti. Gre predvsem za vzroke, ki so posledica učinkov krize na delovanje javnega sektorja. Glede na to je nujna potreba po predlaganih spremembah, da se lahko zavezanci ob upoštevanju namena zakonodajalca in ciljev zakona učinkoviteje prilagajajo dinamičnim kriznim razmeram in se na ta način izognejo nepotrebnim stroškom, administrativnim oviram in drugim obremenitvam pri izdelavi načrtov integritete.

K 22. členu:

Ker sprememba definicije lobista oz. lobistke v 4. členu uvaja poleg registriranih lobistov, ki lobiranje opravljajo kot dejavnost, tudi neregistrirane lobiste, ki lobiranje izvajajo kot zaposleni v interesni organizaciji oziroma kot zakoniti zastopniki ali izvoljeni predstavniki interesne organizacije, je potrebno to ustrezno upoštevati v prvem odstavku 56. člena, tretji odstavek 56. člena spremeniti tako, da jasno sporoča, da sta bivšemu funkcionarju za obdobje dveh let po prenehanju mandata prepovedani obe obliki lobiranja.

K 23. členu:

Predlagano besedilo bi zaradi različne interpretacije definicije lobiranja v javnosti izvezlo delovanje posameznikov, neformalnih skupin ali interesnih organizacij, kadar gre za demokracijo, varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, saj je ureditev lobistične dejavnosti mogoče razlagati samo v mejah, ki jih na prvem mestu določa ustava. Na ta način bi bilo jasno določeno, da zakonske določbe ne omejujejo posameznikov in civilne družbe v prizadevanjih za uresničevanje ustavnega načela demokratičnosti in ustavne pravice do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev. Obstoječa ureditev namreč - neprimerljivo z drugimi državami - dejansko zahteva, da morajo npr. civilno-družbene skupine, kot npr. Amnesty International, za vplivanje na javno odločanje najemati profesionalne lobiste ali pa se morajo sodelavci AI registrirati kot lobisti pri Komisiji.

K 24., 25., 26. in 27. členu:

Ker sprememba definicije lobista oz. lobistke v 4. členu uvaja poleg registriranih lobistov, ki lobiranje opravljajo kot dejavnost, tudi neregistrirane lobiste, ki lobiranje izvajajo kot zaposleni v interesni organizaciji oziroma kot zakoniti zastopniki ali izvoljeni predstavniki interesne organizacije, je potrebno to ustrezno upoštevati v določbah 58., 63., 67. in 69. člena ZIntPK, medtem ko se z dopolnitvijo 60. člena urejajo zadeve v zvezi z registracijo lobistov, glede katerih imamo po veljavni ureditvi pravno praznino (točka, na kateri se lobista vpiše v register, lobistična izkaznica in dolžnost vrnitve te izkaznice). Dopolnitve 71. člena pa natančneje urejajo nadzor nad lobiranjem in uvajajo dolžnost poročanja o nejavnih lobističnih stikih ne le z registriranimi, ampak tudi z neregistriranimi lobisti. .

K 28. členu:

Dodana je alineja, ki uvaja evidenco prijav o sumih korupcije in kršitev ZIntPK, da se omogoči zakonito zbiranje, obdelavo in hrambo podatkov o prijaviteljih in prijavljenih osebah ter drugih podatkov, ki jih komisija pridobi v postopku preiskave prijavljenega suma korupcije ali drugih kršitev ZIntPK. Z obdelavo podatkov se omogoči učinkovitejše izvajanje preiskav posameznih prijav, identifikacija korupcijskih tveganj in na tej osnovi predlogi ukrepov za uspešno izvajanje nalog komisije oziroma sodelovanje in izvajanje nalog drugih pristojnih organov za zaščito in uresničevanje javnega interesa.

K 29. členu in 30. členu:

Spremembam in preštevilenju določb zakona je bilo treba prilagoditi tudi prekrškovne določbe. Za nekatere prekrške posameznikov (fizičnih oseb), ki po naravi in teži odstopajo od povprečja, se uvaja višji razpon globe (razkritje identitete prijavitelja, nespoštovanje določb o nezdružljivosti funkcij in nezakonito lobiranje). V primerjavi z veljavnim besedilom je nekoliko širši tudi krog prekrškov, za katere lahko odgovarjajo pravne osebe. V tem delu so odpravljajo tudi nekateri očitni spregledi sedaj veljavnega zakona (npr. prekršek je poskus razkritja identitete prijavitelja, ne pa samo razkritje; npr. prekršek je napačna prijava premoženjskega stanja, ne pa tudi neprijava; npr. prekršek je neizdelana načrta integritete, ne pa tudi njegova neskladnost s sprejetimi smernicami, ...).

K 31. členu:

Zaradi kompleksnosti in zahtevnosti priprave načrtov integritete se rok, do katerega morajo zavezanci pripraviti načrte integritete, podaljša do 5.6.2012.

K 32. in 33. členu:

Prehodna določba, ki funkcionarjem nalaga poročanje o omejitvah poslovanja je posledica spremembe sedaj veljavnega načina poročanja subjektov za katere veljajo omejitve poslovanja, saj se vodenje teh podatkov prenese iz komisije na organ, v katerem funkcionar opravlja funkcijo. Del podatkov, s pomočjo katerih bo komisija spremljala premoženjsko stanje zavezancev v času trajanja njihove funkcije oziroma zasedanja položaja bo zaradi javnega nadzora javno objavljen, in sicer bo komisija na svojih spletnih straneh objavljala podatke skladno z določbo 46. člena tega zakona. V skladu z načelom prepovedi retroaktivnosti sme komisija javno objaviti samo podatke o premoženjskem stanju zavezancev, ki je bilo pridobljeno od uveljavitve zakona naprej, to je od 5. junija 2010 dalje. Zavezanci, ki so že poročali po Zakonu o preprečevanju korupcije, niso bili dolžni vnovič poročati po uveljavitvi ZIntPK. Zavezanci bi tako skladno s 43. členom ZIntPK komisiji poročali o spremembah o premoženjskem stanju do 31. marca za preteklo leto, vendar iz poročila ne bi bilo razvidno, ali je do povečanja premoženja prišlo pred ali po uveljavitvi ZIntPK, zaradi česar bi komisija z javno objavo podatkov o povečanju premoženja za celotno leto 2010 kršila načelo prepovedi retroaktivnosti in s tem neupravičeno posegla v zasebnost posameznikov. Prehodna določba, ki zavezancem nalaga poročanje o povečanju premoženja od uveljavitve zakona naprej je odraz nujnosti spoštovanja posameznikove ustavno zajamčene pravice do zasebnosti, komisiji pa omogoča pridobitev »nulte točke«, ki bo služila kot izhodišče za objavo premoženja, pridobljenega v času opravljanja funkcije in še leto dni po tem.

K 34. členu:

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije bo pričel veljati 15 dan po objavi v uradnem listu.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

4. člen
(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

1. »korupcija« je vsaka kršitev dolžnega ravnanja uradnih in odgovornih oseb v javnem ali zasebnem sektorju, kot tudi ravnanje oseb, ki so pobudniki kršitev ali oseb, ki se s kršitvijo lahko okoristijo, zaradi neposredno ali posredno obljubljenih, ponujenih ali dane oziroma zahtevane, sprejete ali pričakovane koristi zase ali za drugega;
2. »mednarodna korupcija« je korupcija, v kateri je udeležena najmanj ena fizična ali pravna oseba iz tujine;
3. »integriteta« je pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi;
4. »javni sektor« ima isti pomen kot javni sektor po zakonu, ki ureja javne uslužbenke vključno z javnimi podjetji in gospodarskimi družbami, v katerih ima večinski delež oziroma prevladujoč vpliv država ali lokalna skupnost;
5. »zaposleni v javnem sektorju« so funkcionarji in javni uslužbenci;
6. »funkcionarji oziroma funkcionarke« (v nadaljnjem besedilu: funkcionarji) so: poslanci državnega zbora, člani državnega sveta, predsednik republike, predsednik vlade, ministri, državni sekretarji, sodniki ustavnega sodišča, sodniki, državni tožilci, funkcionarji v drugih državnih organih in samoupravnih lokalnih skupnosti (v nadaljnjem besedilu: lokalne skupnosti), poslanci iz Republike Slovenije v Evropskem parlamentu, kjer njihove pravice in obveznosti niso drugače urejene z akti Evropskega parlamenta in drugi funkcionarji iz Slovenije v evropskih institucijah in drugih mednarodnih institucijah, generalni sekretar vlade, bivši funkcionarji, dokler prejemajo nadomestilo plače v skladu z zakonom, ter funkcionarji Banke Slovenije, če njihove pravice in obveznosti niso drugače urejene z zakonom, ki ureja Banko Slovenije in drugimi predpisi, ki obvezujejo Banko Slovenije;
7. »družinski člani funkcionarja« so: njegov zakonec, otroci, posvojenci, starši, posvojitelji, bratje, sestre in osebe, ki s funkcionarjem živijo v skupnem gospodinjstvu ali v zunajzakonski skupnosti.
8. »uradniki oziroma uradnice na položaju« (v nadaljnjem besedilu: uradniki na položaju) so: generalni direktorji, generalni sekretarji ministrstev, predstojniki organov v sestavi ministrstev, predstojniki vladnih služb, načelniki upravnih enot, direktorji oziroma tajniki občinskih uprav;
9. »poslovodne osebe« so direktorji in člani kolektivnih poslovnih organov: javnih agencij, javnih skladov, javnih zavodov, javnih gospodarskih zavodov ter drugih oseb javnega prava, ki so posredni uporabniki državnega proračuna ali proračuna lokalne skupnosti, ter javnih podjetij in gospodarskih družb, v katerih ima večinski delež država ali lokalna skupnost;
10. »uradne osebe« so osebe, ki so kot takšne določene v kazenskem zakoniku;
11. »osebe, odgovorne za javna naročila«, so: osebe, ki jih naročniki imenujejo v strokovne komisije za oddajo naročila in osebe, ki odločajo, potrjujejo in predlagajo vsebino razpisne dokumentacije, ocenjujejo ponudbe oziroma naročniku predlagajo izbor ponudnika, kadar gre za postopke zbiranja ponudb po predhodni objavi ali po postopkih javnih naročil, katerih vrednost je višja od ocenjene vrednosti javnih naročil, za katere je potrebno izvesti postopke zbiranja ponudb z objavo v skladu z zakonom, ki ureja javno naročanje;
12. »nasprotje interesov« so okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog;
13. »zasebni interes uradne osebe« pomeni premoženjsko korist zanjo, za njene družinske člane in osebe javnega ali zasebnega prava, s katerimi ima ali je imela poslovne ali politične stike;
14. »lobiranje« je delovanje lobistov, ki za interesne organizacije izvajajo nejavno vplivanje na odločanje državnih organov in organov lokalnih skupnosti ter nosilcev javnih pooblastil pri obravnavi in sprejemanju predpisov in drugih splošnih aktov, pa tudi na odločanje državnih organov in organov ter uprav lokalnih skupnosti, ter nosilcev javnih pooblastil o drugih zadevah razen tistih, ki so predmet sodnih in upravnih postopkov ter postopkov, izvedenih po predpisih, ki urejajo javna naročila, in drugih postopkov, pri katerih se odloča o pravicah ali obveznostih posameznikov. Za dejanje lobiranja šteje vsak nejavni stik lobista z lobiranci, ki ima namen vplivati na vsebino ali postopek sprejemanja prej navedenih odločitev;
15. »lobist oziroma lobistka« (v nadaljnjem besedilu: lobist) je oseba, ki opravlja dejanja lobiranja;
16. »lobiranci oziroma lobiranke« (v nadaljnjem besedilu: lobiranci) so funkcionarji in javni uslužbenci v državnih organih in organih lokalne skupnosti ter pri nosilcih javnih pooblastil, ki odločajo ali sodelujejo pri obravnavi in sprejemanju predpisov in drugih splošnih aktov ter odločitev iz 14. točke tega člena, s katerimi z namenom lobiranja komunicira lobist;
17. »interesne organizacije« so vse organizacije, v imenu in na račun katerih lobist opravlja dejavnost lobiranja;
18. »nosilci ukrepov« so organi in organizacije, ki so z akcijskim načrtom za uresničevanje resolucije določeni kot izvajalci ukrepov za doseg ciljev resolucije.

12. člen
(naloge in pristojnosti komisije)

(1) Komisija:

- pripravlja strokovne podlage za krepitev integritete in za programe usposabljanja;
- usposablja osebe, ki so odgovorne za načrte integritete;
- s predstavniki istovrstnih oseb javnega prava ali njihovih združenj pripravi vzorce njihovih načrtov integritete;
- svetuje pri krepitvi integritete in preprečevanju ter odpravljanju tveganj za korupcijo v javnem in zasebnem sektorju;
- spremlja in analizira podatke o stanju in uresničevanju nalog za preprečevanje korupcije v Republiki Sloveniji;
- spremlja zadeve s področja mednarodne korupcije;
- opravlja naloge v zvezi z lobiranjem;
- izdaja načelna mnenja, stališča, priporočila in pojasnila o vprašanih, povezanih z vsebino tega zakona;
- skrbi za izvajanje resolucije, ki ureja preprečevanje korupcije v Republiki Sloveniji;
- pripravlja spremembe resolucije, ki ureja preprečevanje korupcije v Republiki Sloveniji in jih predlaga v obravnavo vladi, ki jih predloži v sprejem državnemu zboru;
- daje soglasje k načrtom aktivnosti za uresničevanje resolucije, ki ureja preprečevanje korupcije v Republiki Sloveniji, posameznim organom, opredeljenim v resoluciji;
- opozarja pristojne organe v Republiki Sloveniji na uresničevanje obveznosti, ki izhajajo iz mednarodnih aktov s področja preprečevanja korupcije in jim daje predloge glede načina uresničevanja teh obveznosti;
- sodeluje s pristojnimi državnimi organi pri pripravi predpisov s področja preprečevanja korupcije;
- spremlja uresničevanje predpisov iz prejšnje alineje in daje pobude za njihove spremembe in dopolnitve;
- lahko daje mnenje k predlogom zakonov ter ostalih predpisov pred njihovo obravnavo na vladi o usklajenosti določb predlogov zakonov ter ostalih predpisov z zakoni in predpisi, ki urejajo področje preprečevanja korupcije in preprečevanja in odpravljanja nasprotja interesov;
- lahko daje državnemu zboru in vladi pobude za spremembe zakonov in drugih pravnih aktov iz njene pristojnosti;
- sodeluje s podobnimi organi drugih držav in mednarodnih integracij ter mednarodnimi neprofitnimi organizacijami zasebnega sektorja s področja preprečevanja korupcije;
- sodeluje z znanstvenimi, strokovnimi, medijskimi in neprofitnimi organizacijami zasebnega sektorja s področja preprečevanja korupcije;
- pripravlja izhodišča za kodekse ravnanja;
- objavlja strokovno literaturo;
- odplačno izvaja strokovne naloge v zvezi s pripravo in izdelavo načrtov integritete in pripravo ukrepov za preprečevanje korupcije za

uporabnike iz zasebnega sektorja;

- vodi evidence v skladu s tem zakonom;
- opravlja druge naloge, določene s tem in drugimi zakoni.

(2) V zvezi z uresničevanjem naloge iz šeste alineje prejšnjega odstavka so policija in državno tožilstvo ter sodišče dolžni komisijo obveščati o zaključeni obravnavi kaznivih dejanj korupcije, v katerih so istočasno osumljeni, ovadeni, obtoženi ali obsojeni slovenski in tuji državljani oziroma pravne osebe s sedežem v Republiki Sloveniji in tujini, v roku 30 dni po zaključku zadev, in sicer policija z obvestilom o načinu zaključka zadeve, državno tožilstvo z aktom o zavrženju ovadbe ali odstopu od pregona ter sodišče s sodbo ali s sklepom.

(3) Cenik za izvajanje nalog iz enaindvajsete alineje prvega odstavka tega člena določi komisija in ga objavi na svoji spletni strani. Pri obračunu stroškov in načinu vplačil za izvajanje prej navedenih nalog se upoštevajo predpisi sprejeti na podlagi zakona, ki ureja javne finance.

13. člen (načelna mnenja komisije)

(1) Komisija na lastno pobudo ali na podlagi prijav o sumih korupcije v konkretnih zadevah oblikuje načelna mnenja do posameznih ravnanj, kar ne pomeni odločanja o odgovornosti udeleženih fizičnih ali pravnih oseb.

(2) V načelnih mnenjih iz prejšnjega odstavka ne smejo biti navedeni osebni podatki. Osnutek načelnega mnenja se pred njegovo javno predstavitev pošlje osebi, ki je obravnavana v mnenju z zaprosilom, da v roku 14 delovnih dni odgovori na osnutek mnenja. Komisija obravnava odgovor in če izda načelno mnenje, ga skupaj z odgovorom obravnavane osebe predstavi javnosti brez osebnih podatkov.

(3) Komisija načelno mnenje iz prvega odstavka tega člena izda tudi na podlagi zahteve organa, organizacije ali fizične osebe.

(4) Komisija v roku 30 dni od prejema zahteve vlagatelja iz prejšnjega odstavka, le tega obvesti o roku, v katerem bo podala načelno mnenje.

(5) Komisija na podlagi zahtevkov organov, organizacij in fizičnih oseb iz tretjega odstavka tega člena oblikuje tudi mnenja in pojasnila o drugih vprašanih iz svojega delovnega področja.

14. člen (protikorupcijska klavzula)

(1) Pogodba, pri kateri kdo v imenu ali na račun druge pogodbenne stranke, predstavniku ali posredniku organa ali organizacije iz javnega sektorja obljubi, ponudi ali da kakšno nedovoljeno korist za:

- pridobitev posla ali
- za sklenitev posla pod ugodnejšimi pogoji ali
- za opustitev dolžnega nadzora nad izvajanjem pogodbenih obveznosti ali
- za drugo ravnanje ali opustitev, s katerim je organu ali organizaciji iz javnega sektorja povzročena škoda ali je omogočena pridobitev nedovoljene koristi predstavniku organa, posredniku organa ali organizacije iz javnega sektorja, drugi pogodbeni stranki ali njenemu predstavniku, zastopniku, posredniku;

je nična.

(2) Organi in organizacije javnega sektorja so dolžni v pogodbe v vrednosti nad 10.000 eurov, ki jih sklepajo s ponudniki, prodajalci blaga, storitev ali z izvajalci del, kot obvezno sestavino pogodb ob upoštevanju konkretnega primera, vključiti vsebino iz prejšnjega odstavka, lahko pa vključijo tudi dodatne določbe za preprečevanje korupcije ali drugega poslovanja v nasprotju z moralo ali javnim redom. Ta določba velja tudi za sklepanje pogodb s ponudniki, prodajalci oziroma izvajalci del ali storitev izven ozemlja Republike Slovenije.

(3) Organ ali organizacija javnega sektorja, ki je sklenila pogodbo, mora na podlagi svojih ugotovitev o domnevnem obstoju dejanskega stanja iz prvega odstavka tega člena ali obvestila komisije ali drugih organov, glede njegovega domnevnega nastanka, pričeti z ugotavljanjem pogojev ničnosti pogodbe iz prejšnjega odstavka oziroma z drugimi ukrepi v skladu s predpisi Republike Slovenije.

(4) Komisija v primeru, da obstaja sum o nepravilnostih pri izvajanju drugega odstavka tega člena, od organov in organizacij javnega sektorja zahteva, da ji posredujejo vse pogodbe, sklenjene v določenem obdobju ali z določeno pogodbeno stranko. Če komisija ugotovi kršitev določb drugega odstavka tega člena ali domnevni obstoj dejanskega stanja iz prvega odstavka tega člena, o tem obvesti organ ali organizacijo, ki je sklenila pogodbo, in druge pristojne organe.

16. člen (obveznost posredovanja podatkov in dokumentov komisiji)

(1) Državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil ter druge pravne osebe javnega in zasebnega prava morajo komisiji na njeno obrazloženo zahtevo, ne glede na določbe drugih zakonov in ne glede na obliko podatkov, najkasneje v roku 15 dni od prejema poziva komisije, brezplačno posredovati vse podatke, tudi osebne, in dokumente, ki so potrebni za opravljanje zakonskih nalog komisije. Če je naslovnik zahteve komisije Banka Slovenije, izmenjava podatkov poteka skladno s pravom Evropske unije, ki ureja izmenjavo nadzornih in statističnih informacij ter varovanje poklicne skrivnosti, ter z določbami predpisov, ki glede navedenih vsebin zavezujejo Banko Slovenije.

(2) Obrazložena zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbo pravne podlage za pridobitev podatkov in razloge ter namen, za katerega se zahtevajo podatki.

(3) Prvi odstavek se ne uporablja za podatke, ki jih pri svojem delu v zaupnem razmerju pridobi odvetnik, zdravnik, socialni delavec, psiholog, duhovnik, ali kakšna druga oseba, kateri zakon nalaga dolžnost varovanja podatkov iz zaupnega razmerja in glede podatkov, ki jih pristojni organi pridobijo z izvajanjem zakona, ki ureja policijska ali obveščevalna pooblastila, in zakona, ki ureja kazenski postopek.

(4) Če je mogoče utemeljeno sklepati, da oseba prikriva svoje premoženje ali dohodek z namenom izogibanja nadzoru po tem zakonu in komisija nalog iz V. poglavja tega zakona ne more izvršiti drugače, o tem poda obvestilo pristojnim organom pregona in nadzora v Republiki Sloveniji, s pozivom, da v okviru svojih pristojnosti ugotovijo dejansko stanje glede premoženja. Ti organi o svojih ukrepih in ugotovitvah obvestijo komisijo.

(5) Na zahtevo komisije so se zaposleni v javnem sektorju in poslovodne osebe po tem zakonu dolžni udeležiti seje komisije in na njej dajati pojasnila ter odgovarjati na vprašanja komisije iz njene pristojnosti.

20. člen (nadzor nad komisijo)

Nadzor nad opravljanjem nalog komisije opravlja državni zbor. Predsednik komisije enkrat letno poroča državnemu zboru brez navajanja podatkov, ki bi omogočali identifikacijo obravnavanih fizičnih ali pravnih oseb, o vsebini in obsegu dela, o svojih sklepih, ugotovitvah, mnenjih komisije povezanih s pristojnostmi komisije, ter poda oceno trenutnega stanja na področju preprečevanja korupcije in preprečevanja ter odpravljanja nasprotja interesov.

23. člen (prijava korupcije in zaščita prijavitelja)

(1) Vsakdo lahko komisiji ali drugemu pristojnemu organu poda prijavo o koruptivnem ravnanju v državnem organu, lokalni skupnosti, pri nosilcu javnih pooblastil ali drugi pravni osebi javnega ali zasebnega prava, za katero verjame, da ima znake korupcije. Komisija in drugi pristojni organi morajo na te navedbe prijavitelju odgovoriti najkasneje v 30 dneh, za zahtevnejše zadeve pa morajo v tem roku izdati vsaj obvestilo o nadaljnjem ukrepanju oziroma postopanju. Ta določba ne posega v pravico prijavitelja, da o koruptivnem ravnanju obvesti javnost.

(2) Prijavo, ki vsebuje podatke, za katere je z zakonom določena stopnja tajnosti, sme prijavitelj posredovati le organom odkrivanja in pregona kaznivih dejanj ali komisiji.

(3) Če komisija ugotovi, da prijava iz prejšnjih odstavkov vsebuje znake kaznivega dejanja, katerega storilec se preganja po uradni dolžnosti, obvesti o tem organe odkrivanja in pregona po zakonu, ki ureja kazenski postopek, z zaprosilom, da jo ti obvestijo o nadaljnjem postopku.

(4) Identitete prijavitelja iz prvega odstavka tega člena, ki je prijavo podal v dobri veri oziroma je utemeljeno sklepal, da so njegovi podatki v zvezi s prijavo resnični, kar ocenjuje komisija, ni dovoljeno ugotavljati ali razkrivati. Zlonamerna prijava se kaznuje kot prekršek po tem zakonu, če niso podani znaki za kaznivo dejanje.

(5) Pri oceni, ali je prijava podana v dobri veri oziroma, ali je prijavitelj utemeljeno sklepal, da so njegovi podatki resnični, komisija upošteva

predvsem naravo in težo prijavljenega ravnanja, z njim grozečo ali povzročeno škodo, morebitno prijaviteljevo kršitev dolžnosti varovanja določenih podatkov ter status organa ali osebe, kateri je bila zadeva prijavljena.

(6) Če so v zvezi s prijavo korupcije podani pogoji za zaščito prijavitelja oziroma njegovih družinskih članov po zakonu, ki ureja zaščito prič, lahko komisija poda Komisiji za zaščito ogroženih oseb predlog za njihovo vključitev v program zaščite ali pobudo generalnemu državnemu tožilcu za izvedbo nujnih zaščitnih ukrepov.

(7) Ko Komisija za zaščito ogroženih oseb odloča o predlogu komisije, se lahko njene seje udeleži tudi predstavnik komisije.

(8) Samo sodišče lahko odloči, da se razkrijejo podatki in identiteta oseb iz četrtega odstavka tega člena, če je to nujno potrebno za zavarovanje javnega interesa ali pravic drugih.

26. člen

(nezdružljivost opravljanja funkcije in izjeme)

(1) Poklicni funkcionar ob javni funkciji ne sme opravljati poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka ali premoženjske koristi.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko poklicni funkcionar opravlja pedagoško, znanstveno, raziskovalno, umetniško, kulturno, športno in publicistično dejavnost ter vodi kmetijo in upravlja z lastnim premoženjem, razen če drug zakon ne določa drugače.

(3) Če drug zakon ne določa drugače, lahko komisija poklicnemu funkcionarju dovoli tudi opravljanje druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka, če ni možnosti, da bi opravljanje te dejavnosti lahko vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije. Če želi poklicni funkcionar dohodek pridobiti od organa, v katerem opravlja svojo funkcijo, komisija dovoljenja ne izda.

29. člen

(opozorilo komisije in posledice neupoštevanja)

(1) Če funkcionar v roku iz prejšnjega člena ne preneha opravljati dejavnosti, članstva ali funkcije, ki po tem zakonu ni združljiva z opravljanjem njegove funkcije, ga komisija na to opozori in mu v opozorilu določi rok, v katerem mora prenehati opravljati to dejavnost ali funkcijo. Rok, ki ga določi komisija, ne sme biti krajši od 15 dni in ne daljši od treh mesecev.

(2) Če komisija ugotovi, da funkcionar po roku, ki ga je določila komisija na podlagi prvega odstavka tega člena, še naprej opravlja nezdružljivo dejavnost, članstvo ali funkcijo, o tem obvesti pristojni organ, ki je pristojen predlagati ali začeti s postopkom za prenehanje funkcije tega funkcionarja. O svoji končni odločitvi pristojni organ obvesti komisijo.

(3) Določbe prejšnjega odstavka ne veljajo za neposredno voljene funkcionarje. Če v njihovem primeru komisija ugotovi dejstva iz prejšnjega odstavka, o svojih ugotovitvah obvesti javnost in svoje ugotovitve objavi na spletnih straneh komisije.

35. člen

(omejitve poslovanja in posledice kršitev)

(1) Naročnik, ki posluje po predpisih o javnem naročanju, ne sme poslovati s subjekti, v katerih je funkcionar, ki pri tem naročniku opravlja funkcijo ali njegov družinski član, član posloводства ali je neposredno ali preko drugih pravnih oseb v več kot 5% udeležen pri ustanoviteljskih pravicah, upravljanju oziroma kapitalu.

(2) Prepoved iz tega člena smiselno velja tudi za državne pomoči in druge oblike pridobivanja sredstev od naročnikov, ki poslujejo po predpisih o javnem naročanju ter za koncesije in druge oblike javno-zasebnega partnerstva, razen za državne pomoči v primeru naravnih nesreč.

(3) Funkcionarji v enem mesecu po nastopu funkcije komisiji posredujejo naziv, matično številko in sedež subjektov, s katerimi so oni in njihovi družinski člani v razmerju iz prvega odstavka tega člena.

(4) Komisija na svoji spletni strani mesečno objavlja seznam subjektov, za katere veljajo omejitve po določbah tega člena.

(5) Omejitve po določbah tega člena ne veljajo za poslovanje na podlagi pogodb, ki so bile sklenjene pred funkcionarjevim nastopom funkcije.

(6) Pogodba, sklenjena v nasprotju z določbami tega člena, je nična.

37. člen

(dolžnost izogibanja nasprotju interesov)

(1) Uradna oseba mora biti pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in mora storiti vse, da se mu izogne.

(2) Uradna oseba svoje funkcije ali službe ne sme uporabiti zato, da bi sebi ali komu drugemu uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes.

38. člen

(posledice neupoštevanja dolžnosti izogibanja)

(1) Če z drugim zakonom ni določeno drugače, mora uradna oseba, ki ob nastopu službe ali funkcije ali med njenim izvajanjem, ugotovi nasprotje interesov ali možnost, da bi do njega prišlo, o tem takoj pisno obvestiti svojega predstojnika, če predstojnika nima, pa komisijo. Ob tem mora takoj prenehati z delom v zadevi, v kateri je prišlo do nasprotja interesov, razen, če bi bilo nevarno odlašati.

(2) Predstojnik oziroma komisija o obstoju nasprotja interesov odločita v 15 dneh in s svojo odločitvijo takoj seznanita uradno osebo.

41. člen

(dolžnost prijave premoženjskega stanja)

(1) Zavezanci po tem poglavju so: poklicni funkcionarji, nepoklicni župani in podžupani, uradniki na položaju, poslovodne osebe in osebe, odgovorne za javna naročila.

(2) Zavezanec mora takoj, najpozneje pa v enem mesecu po nastopu in prenehanju funkcije ali dela, sporočiti komisiji podatke o svojem premoženjskem stanju. V primeru razlogov za sum, da sporočeno premoženjsko stanje odstopa od dejanskega, mora zavezanec na zahtevo komisije tej, v enem letu po prenehanju funkcije oziroma zaključenega zadnjega postopka po predpisih o javnem naročanju, ponovno posredovati podatke o svojem premoženjskem stanju.

(3) Organi in organizacije, kjer so zaposleni zavezanci, komisiji posredujejo sezname teh zavezancev v 30 dneh po vsaki spremembi.

42. člen

(podatki o premoženjskem stanju)

(1) Podatki o premoženjskem stanju zavezanca obsegajo:

- osebno ime,
- EMŠO,
- davčno številko zavezanca,
- podatke o funkciji oziroma delu,
- delu, ki ga je opravljal neposredno pred nastopom funkcije,
- drugih funkcijah oziroma dejavnostih, ki jih opravlja,
- lastništvu oziroma deležih, delnicah in upravljavskih pravicah v gospodarski družbi, zasebnem zavodu ali drugi zasebni dejavnosti z opisom dejavnosti in oznako firme, oziroma imena organizacije,
- deležih, delnicah, pravicah, ki jih imajo subjekti iz prejšnje alineje v drugi družbi, zavodu ali zasebni dejavnosti z oznako firme oziroma imena organizacije, (v nadaljnjem besedilu: posredno lastništvo),
- letnih dohodkih, ki so osnova za dohodnino,
- nepremičninah z vsemi zemljiškoknjižnimi podatki,
- denarnih sredstvih pri bankah, hranilnicah in hranilno-kreditnih službah, katerih skupna vrednost na posameznem računu presega 10.000 eurov,
- skupni vrednosti gotovine, če njena skupna vrednost presega 10.000 eurov,
- vrstah in vrednosti vrednostnih papirjih, če njihova skupna vrednost ob času prijave premoženja presega 10.000 eurov,

- dolgovi, obveznostih oziroma prevzetih jamstvih in danih posojil, katerih vrednost presega 10.000 eurov,
- premoženjskih, katerih vrednost presega 10.000 eurov.
- (2) Podatke iz prejšnjega odstavka za zavezanca, ki jih je možno pridobiti iz uradnih evidenc, pridobi komisija sama.
- (3) Če komisija na podlagi primerjave podatkov iz prvega odstavka tega člena in drugih podatkov ugotovi neskladje, lahko zahteva od zavezanca, da podatkom iz prvega odstavka tega člena priloži ustrezna dokazila.

43. člen

(dolžnost sporočanja sprememb premoženjskega stanja)

- (1) Podatke o letnih dohodkih iz devete alineje prvega odstavka prejšnjega člena v obliki letne odločbe o dohodnini pridobi komisija od pristojnega organa.
- (2) Vsako spremembo glede funkcije, dejavnosti oziroma lastništva iz sedme in osme alineje prvega odstavka prejšnjega člena in vsako spremembo v premoženjskem stanju iz desete do petnajste alineje prvega odstavka prejšnjega člena, ki presega 10.000 eurov, mora zavezanec sporočiti komisiji do 31. januarja tekočega leta za preteklo leto.
- (3) Komisija lahko kadarkoli zahteva od zavezanca, da ji predloži podatke iz 42. člena tega zakona. Zavezanec mora komisiji predložiti te podatke najkasneje v 15 dneh po prejemu zahteve.
- (4) Če je ob primerjavi predloženih podatkov z dejanskim stanjem mogoče utemeljeno sklepati, da zavezanec svoje premoženje oziroma dohodek, z namenom izogibanja nadzoru po tem zakonu, prenaša na družinske člane, lahko komisija od njih zahteva, da v enem mesecu po prejemu zahteve komisiji predložijo podatke iz devete do petnajste alineje prvega odstavka prejšnjega člena.

44. člen

(poziv za predložitev podatkov premoženjskega stanja)

- (1) Če komisija ugotovi, da ji zavezanec ni sporočil podatkov o svojih funkcijah, dejavnostih, premoženju in dohodkih v skladu s tem zakonom, ga pozove, da ji v roku, ki ne sme biti krajši od 15 in ne daljši od 30 dni, predloži predpisane podatke.
- (2) Če zavezanec v roku iz prejšnjega odstavka ne predloži zahtevanih podatkov, komisija odloči, da se mu plača oziroma nadomestilo plače vsak mesec po tem, ko je pretekel rok, zniža za znesek v višini deset odstotkov njegove osnovne plače, vendar največ do višine minimalne plače. Odločbo je dolžan izvršiti delodajalec.
- (3) Drugi odstavek tega člena se ne uporablja za nepoklicne župane, podžupane in lobiste.

46. člen

(javnost podatkov)

- (1) Podatki o dohodkih in premoženjskem stanju zavezancev in oseb, odgovornih za javna naročila, so ne glede na omejitve, ki jih določa zakon o varovanju osebnih podatkov in davčnih tajnostih, javno dostopni v delu, ki se nanaša na dohodek in premoženje, pridobljeno v obdobju opravljanja javne funkcije oziroma dejavnosti in še eno leto po prenehanju opravljanja funkcije oziroma dejavnosti.
- (2) Komisija na svoji spletni strani objavi podatke o dohodkih in premoženju, ki je bilo pridobljeno v obdobju opravljanja javne funkcije oziroma dejavnosti in še eno leto po prenehanju opravljanja funkcije oziroma dejavnosti, in sicer o:
 - osebnem imenu in funkciji zavezanca,
 - lastništvu oziroma deležih in številu delnic ter pravic v gospodarski družbi, zavodu ali zasebni dejavnosti z oznako firme oziroma imena organizacije,
 - lastništvu oziroma deležih, delnicah in upravljavskih pravicah v gospodarski družbi, zasebnem zavodu ali drugi zasebni dejavnosti z opisom dejavnosti in oznako firme, oziroma imena organizacije,
 - letnih dohodkih, ki so osnova za dohodnino,
 - številu in vrednosti nepremičnin brez zemljiškoknjžnih podatkov,
 - skupni vrednosti denarnih sredstev pri bankah, hranilnicah in hranilno-kreditnih službah, če ta presega 10.000 eurov,
 - skupni vrednosti gotovine, če ta presega 10.000 eurov,
 - skupni vrednosti vrednostnih papirjev, če ta presega 10.000 eurov,
 - skupni vrednosti dolgov, obveznosti oziroma prevzetih jamstev, če ta presega 10.000 eurov,
 - skupni vrednosti danih posojil, če ta presega 10.000 eurov,
 - premoženjskih, katerih vrednost presega 10.000 eurov, na način, ki ne omogoča njihove identifikacije.
- (3) Podatki iz prejšnjega odstavka se objavijo na način, ki omogoča njihovo medsebojno primerljivost.

47. člen

(vsebina načrta integritete)

- (1) Državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni zavodi, javni gospodarski zavodi in javni skladi morajo skladno s tem zakonom oblikovati in sprejeti načrt integritete in o tem obvestiti komisijo.
- (2) Načrt integritete vsebuje zlasti:
 - oceno korupcijske izpostavljenosti institucije,
 - osebna imena ter delovna mesta oseb, odgovornih za načrt integritete,
 - opis tipičnih delovnih procesov in načina odločanja z oceno izpostavljenosti tveganjem za korupcijo in predloge za izboljšave integritete,
 - ukrepe za pravočasno odkrivanje, preprečevanje in odpravljanje tveganj za korupcijo ter
 - druge dele načrta, opredeljene v smernicah iz 50. člena tega zakona.
- (3) Komisija usposablja osebe iz druge alineje prejšnjega odstavka.

48. člen

(nadzor načrtov integritete)

Komisija preverja, ali so organi oziroma organizacije iz prejšnjega člena sprejeli načrt integritete in njegovo uresničevanje.

56. člen (lobiranje in lobist)

- (1) Lobiranje lahko opravljajo samo registrirani lobisti. (2) Lobist je lahko vsaka polnoletna oseba, ki ni zaposlena v javnem sektorju in ji ni bila odvzeta poslovna sposobnost ter ni bila zaradi naklepne kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti, v Republiki Sloveniji pravnoomočno obsojena na več kot šest mesecev zapora. (3) Funkcionar ne sme opravljati dejavnosti lobiranja pred pretekom dveh let, odkar mu je prenehala funkcija.

58. člen

(vpis v register)

- (1) Dejanja lobiranja lahko izvaja domača ali tuja fizična oseba, ki je vpisana v registru lobistov v Republiki Sloveniji, ki ga vodi komisija. Vpis v register je pogoj za pričetek izvajanja lobiranja.
- (2) Za pravno osebo lahko izvajajo lobiranje samo fizične osebe, ki so vpisane v register lobistov v Republiki Sloveniji.
- (3) Lobisti se vpišejo v register, ki vsebuje naslednje podatke: osebno ime lobista, davčno številko, naslov, kamor želi prejemati obvestila in vabila iz drugega odstavka 67. člena tega zakona, firmo oziroma ime in sedež gospodarske družbe, samostojnega podjetnika, ali interesne organizacije, če je lobist pri teh zaposlen, ter področja, glede katerih je registriral interes.
- (4) Za vpis v register se plača taksa v skladu z zakonom, ki ureja upravne takse.
- (5) Podatki v registru, razen davčne številke, so javni.
- (6) Tuji lobisti se v register vpišejo na podlagi uradno prevedenih dokazil, ki smiselno dokazujejo izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka tega člena.
- (7) Lobist mora prijaviti vsako spremembo podatkov za vpis v register v osmih dneh po nastanku sprememb.

60. člen

(izdaja odločbe)

Komisija izda odločbo o vpisu v register oziroma odločbo o izbrisu iz registra v 15 dneh po prejemu vloge za vpis oziroma po nastopu razlogov za izbris iz registra.

**63. člen
(poročilo lobista)**

- (1) Lobist mora komisiji pisno poročati o svojem delu, in sicer:
 – do 31. januarja tekočega leta za preteklo leto,
 – najkasneje v 30 dneh po prenehanju veljavnosti registracije.
 (2) Lobist mora dokumentacijo, ki je osnova za poročanje komisiji, hraniti pet let od dneva podaje poročila iz prejšnjega odstavka.

**67. člen
(pravica do informiranosti lobista)**

- (1) V pisni zahtevi za dostop do informacij javnega značaja po zakonu, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, lobirancu ni treba izpolniti pogojev iz prvega odstavka 69. člena tega zakona.
 (2) Lobist ima v zvezi s področji, za katere je registriral interes, pravico biti vabljen na vse javne predstavitve in na vse oblike javnih posvetovanj, o čemer so ga dolžni obveščati državni organi in lokalne skupnosti.

**69. člen
(dolžnost identifikacije lobista)**

- (1) Lobist se mora lobirancem identificirati in pokazati pooblastilo interesne organizacije za lobiranje v določeni zadevi. Lobist mora navesti tudi namen in cilj, zaradi katerega lobira.
 (2) Lobiranci lahko privolijo v stike z lobistom samo po predhodni preveritvi, ali je lobist vpisan v register lobistov.
 (3) Če bi pri stiku z določenim lobistom pri lobirancu nastalo nasprotje interesov, je lobiranec stik dolžan odkloniti.

**71. člen
(prijava prepovedanih ravnanj lobistov)**

Če lobist ne ravna v skladu s prejšnjim členom ali če ni vpisan v register lobistov v skladu z 58. členom, ga lobiranec v roku desetih dni od poskusa lobiranja prijavi komisiji.

**76. člen
(evidenca podatkov in rok hranjenja)**

- (1) Komisija podatke, informacije in dokumentacijo, pridobljeno na podlagi tega zakona, hrani deset let, nato se dokumentacija s podatki in informacijami arhivira.
 (2) Komisija vodi naslednje evidence podatkov:
 – evidenco funkcionarjev, uradnikov na položaju, poslovodnih oseb, uradnih oseb, oseb odgovornih za javna naročila iz 4. člena tega zakona (osebno ime, EMŠO, davčna številka, funkcija oziroma položaj, naslov stalnega bivališča), za namene ugotavljanja zavezancev, njihove istovetnosti in preverjanja podatkov ter odločanja po tem zakonu,
 – evidenco zadev s področja mednarodne korupcije v skladu s šesto alinejo 12. člena tega zakona (osebno ime osumljene, ovadene, obtožene ali obsojene osebe, EMŠO, kvalifikacija kaznivega dejanja, vrsta zaključka zadeve), za namene ugotavljanja vzrokov mednarodne korupcije, oblikovanja ukrepov, za potrebe poročanja mednarodnim organizacijam, odkrivanja primerov mednarodne korupcije v skladu s pooblastili po tem zakonu in sodelovanja z drugimi pristojnimi državnimi organi,
 – evidenco zadev s področja zaščite prijaviteljev koruptivnih ravnanj iz četrtega, petega in šestega odstavka 23. člena tega zakona (osebno ime prijavitelja ali njegov psevdonim, odločitev o tem, ali je bila prijava podana v dobri veri in ali je bila za zaščito prijavitelja in njegovih družinskih članov odrejena zaščita po zakonu, ki ureja zaščito prič), za namene izvajanja zaščite prijaviteljev koruptivnih ravnanj, spremljanja učinkovitosti zaščite in pomoči prijaviteljem,
 – evidenco zadev s področja zaščite uradnih oseb, od katerih se zahteva nezakonito oziroma neetično ravnanje iz 24. člena tega zakona (osebno ime prijavitelja komisiji, osebno ime osebe, ki zahteva nezakonito oziroma neetično ravnanje, navedba organa in seznam izdanih navodil komisije za ravnanje), za namene izvajanja zaščite uradnih oseb, spremljanja učinkovitosti zaščite in pomoči uradnim osebam,
 – evidenco o obstoju vzročne zveze iz tretjega odstavka 25. člena tega zakona in evidenco zahtevkov za premestitev iz četrtega odstavka 25. člena tega zakona (osebno ime prijavitelja, osebno ime osebe, ki zahteva nezakonito oziroma neetično ravnanje, navedba organa, vsebina ocene oziroma zahtevka za premestitev), za namene ugotavljanja obstoja povračilnih ukrepov, ukrepanja proti povračilnim ukrepom ter spremljanja učinkovitosti ukrepov komisije,
 – evidenco seznamov daril iz prvega odstavka 31. člena tega zakona (naziv organa, ki je prejel darilo, osebno ime obdarovanca in njegova funkcija, vrsta darila) in evidenco iz tretjega odstavka 34. člena tega zakona (naziv organa, ki je prejel darilo, osebno ime prejemnika darila in njegova funkcija ali položaj, vrsta in vrednost darila), za namene ugotavljanja in odločanja o kršitvah glede prepovedi in omejitev sprejemanja daril, nadzora komisije nad vodenjem seznamov daril ter njihovega objavljanja,
 – evidenco poslovnih subjektov iz 35. člena tega zakona (naziv poslovnega subjekta, matična številka in sedež), za namene izvajanja nadzora nad omejitvami poslovanja, sporočanja podatkov, objavljanja podatkov o poslovnih subjektih za katere veljajo omejitve poslovanja z njimi,
 – evidenco uradnih oseb, glede katerih komisija po drugem odstavku 38. člena in drugem odstavku 39. člena tega zakona ugotavlja obstoj nasprotja interesov (osebno ime uradne osebe, funkcija oziroma položaj, naslov stalnega prebivališča, vsebina odločitve komisije), za namene ugotavljanja in odločanja o nasprotju interesov ter sodelovanja s pristojnimi državnimi organi,
 – evidenco zavezancev iz prvega odstavka 41. člena, ki vsebuje podatke iz prvega odstavka 41. člena in prvega odstavka 42. člena, pri čemer se podatki o premoženjskem stanju vodijo ločeno, za namene ugotavljanja zavezancev in njihove istovetnosti, preverjanja podatkov in odločanja po tem zakonu ter za objavo podatkov in izvajanje pristojnosti komisije in drugih državnih organov na področju preprečevanja korupcije,
 – evidenco zadev s področja nesorazmerno povečanega premoženja iz 45. člena tega zakona (osebno ime, funkcija oziroma položaj zavezancev iz prvega odstavka 41. člena tega zakona, seznam obvestil po drugem odstavku 45. člena tega zakona, seznam obvestil iz četrtega odstavka 45. člena tega zakona, seznam sprejetih odločitev po petem odstavku 45. člena tega zakona in seznam ukrepov po šestem odstavku 45. člena tega zakona), za namene ugotavljanja premoženjskega stanja zavezancev, za odločanje o kršitvah ter sodelovanja s pristojnimi državnimi organi,
 – evidenco oseb iz druge alineje drugega odstavka 47. člena tega zakona (osebno ime, delovno mesto, organ), za namene učinkovitega izvajanja načrta integritete ter usposabljanja oseb, odgovornih za načrt integritete,
 – evidenco funkcionarjev, zoper katere je komisija predlagala uveljavljanje odgovornosti zaradi neizvajanja ukrepov iz resolucije (tretji odstavek 53. člena), ki vsebuje podatke iz prve alineje tega odstavka, za namene uresničevanja resolucije, in predlaganja ukrepov v primeru njihovega neizvajanja,
 – evidenco – register lobistov, ki vsebuje podatke iz tretjega odstavka 58. člena tega zakona, za namene zagotavljanja zakonitosti, ugotavljanja, odločanja ter nadzora na lobiranem,
 – evidenco samostojnih podjetnikov, gospodarskih družb oziroma interesnih organizacij, za katere lobirajo lobisti (naziv, davčna številka) iz 58. člena tega zakona, za namene zagotavljanja zakonitosti, ugotavljanja, odločanja ter nadzora na lobiranem,
 – evidenco izrečenih sankcij lobistom po 73. in 74. členu tega zakona (osebno ime lobista, davčna številka, vrsta kršitve, vrsta sankcije), za namene zagotavljanja zakonitosti in transparentnosti lobiranja, varnosti pravnega prometa, spremljanja vzrokov in kršitev ter oblikovanja

ukrepov.

77. člen
(prekrški fizičnih oseb)

(1) Z globo od 400 do 1.200 EUR se kaznuje za prekršek posameznik, ki:

- se v nasprotju z določbo petega odstavka 16. člena tega zakona brez opravičila ne udeleži seje komisije,
- v nasprotju z določbo četrtega odstavka 23. člena tega zakona ugotavlja identiteto prijavitelja, ki je prijavo podal v dobri veri oziroma je utemeljeno sklepal, da so njegovi podatki resnični ali poda zlonamerno prijavo iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona,
- v nasprotju z določbo 28. člena tega zakona ne preneha opravljati nezdržljive funkcije, članstva ali dejavnosti,
- v nasprotju z določbami 30. člena tega zakona sprejme darilo ali drugo korist v zvezi z opravljanjem funkcije,
- v nasprotju z določbami 31. člena tega zakona sprejetega darila in njegove vrednosti ne vpiše v seznam daril pri organu ali organizaciji, v kateri opravlja svojo funkcijo ali ga ne preda v upravljanje organu oziroma organizaciji, v kateri opravlja funkcijo,
- v nasprotju z določbo tretjega odstavka 35. člena tega zakona organu ne sporoči podatkov o subjektih, s katerimi so on in njegovi družinski člani povezani na način iz prvega odstavka 35. člena tega zakona,
- v nasprotju z določbo prvega odstavka 36. člena tega zakona v roku dveh let po prenehanju funkcije v razmerju do organa, v katerem je opravljal svojo funkcijo, nastopi kot predstavnik pravne osebe, ki s tem organom ima ali vzpostavlja poslovne stike,
- v nasprotju z določbo prvega odstavka 38. člena tega zakona svojega predstojnika ali komisije ne obvesti takoj o nasprotju interesov oziroma možnosti, da bi do njega prišlo,
- ki v prijavo o premoženjskem stanju iz 42. in 43. člena tega zakona ali v njene dopolnitve ne vpiše potrebnih podatkov ali vpiše lažne podatke,
- kot nepoklicni župan ali podžupan komisiji v nasprotju z določbo prvega odstavka 44. člena tega zakona ne predloži predpisanih podatkov,
- ki kot lobiranec v skladu z drugim odstavkom 68. člena tega zakona ne izdela zapisa o lobiranju,
- ki kot lobiranec v nasprotju z določbo 69. člena tega zakona ne odkloni stika z lobistom, ki ni vpisan v register lobistov ali stika, pri katerem bi nastalo nasprotje interesov,
- ki lobira v nasprotju s 70. členom tega zakona,
- ki kot lobiranec v roku iz 71. člena tega zakona ne prijavi komisiji lobista, ki ravna v nasprotju s 70. členom ali ni vpisan v register lobistov v skladu s 58. členom.

(2) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa ali organizacije iz javnega sektorja, če v nasprotju z določbo drugega odstavka 14. člena tega zakona v pogodbo, ki jo sklene organ ali organizacija javnega sektorja, ne vključi besedila prvega odstavka 14. člena tega zakona ali po obvestilu komisije ali drugih organov, o domnevem obstoju dejanskega stanja iz prvega odstavka 14. člena ne prične s postopkom ugotavljanja ničnosti pogodbe ali z drugimi ustreznimi ukrepi v skladu s predpisi Republike Slovenije.

(3) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil in pravne osebe javnega ali zasebnega prava, če komisiji v nasprotju z določbo prvega odstavka 16. člena tega zakona ne predloži vseh podatkov ali dokumentov, ki so potrebni za opravljanje nalog komisije.

(4) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil in pravne osebe javnega ali zasebnega prava, če stori dejanje iz druge alineje prvega odstavka tega člena ali v nasprotju z določbo četrtega odstavka 23. člena tega zakona začne postopek za ugotavljanje odgovornosti prijavitelja zaradi prijave.

(5) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega ali zasebnega prava, ki v nasprotju s prvim odstavkom 25. člena tega zakona prijaviteljem povzroči škodljive posledice oziroma jih izpostavi povračilnim ukrepom.

(6) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega ali zasebnega prava, ki v nasprotju z zahtevo komisije iz tretjega odstavka 25. člena tega zakona ne preneha takoj s povračilnimi ukrepi.

(7) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti, nosilca javnih pooblastil ali druge pravne osebe javnega prava, ki v nasprotju s četrtem in šestim odstavkom 25. člena tega zakona brez utemeljenega razloga ne premesti javnega uslužbenca.

(8) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, ki sprejme darilo v nasprotju z določbo prvega ali drugega odstavka 34. člena tega zakona.

(9) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, ki v nasprotju s prvim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 34. člena komisiji ne posreduje seznamov prejetih daril.

(10) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba naročnika, ki posluje po predpisih o javnem naročanju, če posluje v nasprotju z določbami prvega ali drugega odstavka 35. člena tega zakona.

(11) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa, v katerem je funkcionar opravljal svojo funkcijo, če v nasprotju z drugim odstavkom 36. člena posluje s poslovnim subjektom funkcionarja.

(12) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa, pri katerem je funkcionar opravljal svojo funkcijo, če v nasprotju s tretjim odstavkom 36. člena tega zakona komisije ne obvesti o ravnanju funkcionarja v nasprotju s prvim odstavkom 36. člena tega zakona.

(13) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba organa oziroma organizacije iz prvega odstavka 47. člena tega zakona, ki v nasprotju s 47. členom tega zakona ne oblikuje in sprejme načrta integritete.

(14) Z globo od 400 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa, organa lokalne skupnosti in nosilca javnih pooblastil kot nosilca izvajanja ukrepov iz akcijskega načrta za uresničevanje resolucije, ki v nasprotju s prvim odstavkom 53. člena tega zakona komisiji ne poroča o dejavnostih za uresničitev teh ukrepov.

78. člen
(prekrški pravnih oseb)

Z globo od 400 do 100.000 eurov se kaznuje za prekršek nosilec javnih pooblastil in druga pravna oseba javnega ali zasebnega prava, razen Republike Slovenije in lokalnih skupnosti, če stori dejanje iz drugega, tretjega, četrtega, petega, šestega, sedmega, osmega ali štirinajstega odstavka 77. člena tega zakona.

86. člen
(roki za opravo dejanj)

(1) Zavezanci iz 41. člena tega zakona, ki še niso prijavi premoženja, svoje premoženje prvič prijavijo v roku 75 dni od uveljavitve tega zakona.

(2) Zavezanci iz drugega odstavka 56. člena tega zakona svoje poročilo iz 63. člena tega zakona pošljejo komisiji po poteku enega leta od uveljavitve tega zakona.

(3) Delodajalec, pri katerem so zaposleni zavezanci iz 41. člena tega zakona, mora prvič komisiji predložiti sezname teh zavezancev v 30 dneh po uveljavitvi zakona.

(4) Načrti integritete iz prvega odstavka 47. člena tega zakona morajo biti sprejeti najkasneje v roku enega leta po uveljavitvi tega zakona.